

வீவேகி

VIVEKI 15.67 40 சதம்

"ரஞ்சி... இங்கப் பாரும்... உமக்கு ராஜ தந்தது போல ஒருபெள்
எனக்கு ராஜன் தந்தவர்"

நி: மை காட்டி... உதை நானஸ்கோ ராஜனுக்கு

கொடுத்தது
Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

15-5-67

மலர் : 8 இதழ் : 5

கௌரவ ஆசிரியர் :
மு. வி. ஆதிவாதம் ஜே. பி.
நிர்வாக ஆசிரியர் :
மாட்டன்

ஆசிரியர்கள் :
செம்பியன் செல்வன்
செங்கை ஆழியான்

தமிழைக் காப்பவர்கள்

எதிர்பார்த்த பத்து வந்தே விட்டது. எதிர்பார்த்தது தான் என்றாலும் இவ்வளவு விரைவில் அது வந்து விடுமென யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை அதனால்

தமிழறிந்தோர், தமிழின் எதிர்காலம் பற்றி இப்போதே கவலைப்படத் தொடங்கி விட்டனர்.

ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலம் கலாநிதி. ஆ. சதாசிவம் தலைமையில் ஒரு 'பேச்சு வழக்குத் தமிழகராதி'யை - அதுவும் இருபாகங்களாகத் - தயாரித்து வருகின்றது.

இதனால் ஏற்படும் ஏராளமான பொருட் செலவும், காலவிரயமும் நம் கவலைக்குக் காரணங்களல்ல.

இவ் அகராதி முயற்சிக்கு இப்போது என்ன அவசரம் வந்து விட்டது?

'இந்த அகராதி வெளிவந்தால் நல்ல தமிழ் எது? பிழையான பேச்சுத் தமிழ் எது? என அறிந்து கொள்ளுதல் சுலபமாக இருக்கும். இதனால் நல்லதமிழ் பற்றிய அறிவு அதிகரிக்கும்'-என கலாநிதி கூறியிருக்கிறார்.

வேடிக்கையாக இருந்தாலும், இக் கூற்று இன்றைய தமிழின் நிலையை, அதன் போக்கைத் தெள்ளத் தெளிய உணர்த்துவதாகவே உள்ளது. இன்றைய நவீன புனைகதைப் படைப்பாளர்களால் நாட்டில் பேச்சுத் தமிழ் மலிந்து செந்தமிழ் நலிவடைய ஆரம்பித்து விட்டது. தங்கள் படைப்பிற்கு, உயிர் கொடுப்பதற்காகத்தான் தமிழின் மென்னியைத் திருகுகின்றோம் என்று கூறுவதில் பெருமைப் படுகின்றார்கள். 'இவ்வாறு எழுதினால் தான் மக்களுக்குப் புரிகின்றது. நல்ல தமிழ்ப்புரிவதில்லை' என்றும் கூறிவிடுகிறார்கள். இது தமிழுக்கும் மக்களுக்கும் அவர்கள் இழைக்கும் மாபெரும் துரோகம். உண்மைக் கலைஞன் மக்களைத் தன் நிலைக்கு உயர்த்தப் பாடுபட வேண்டுமெனயொழிய, சோம்பல் நிலையில் (அல்லது ஆற்றலற்ற நிலையில்) மக்களின் நிலைக்குக் கீழிறங்கக் கூடாது அப்படிக்கீழிறங்கினாலும் தனது உயர் நிலைகெடாதவாறு இறங்கித் தொண்டாற்ற வேண்டும்.

இதனைத் தமிழ் இலக்கியகாரர்கள் உணர்ந்து விட்டால் பிழையான மொழிக்கு அகராதி ஏற்படுத்தும் பொய்யான முயற்சிகள் நாட்டிலே எழவும் மாட்டா. நாட்டின் பணமும் சீரழியவும் மாட்டாது.

சின்னஞ் சிறு கதை

பாசம்

கனவான் ஒருவர் ரயிலுக்காகக் காத்திருந்தார். ரயில் வரவில்லை.

எழுந்து பிளாட்பாரத்தில் அந்தக் கோடியிலிருந்து இந்தக் கோடிவரை நடந்தார். திடீரென்று அவர் நடை தடைப்பட்டது. பார்வை தூரத்தே நிலைத்தது.

பிளாட்பாரத்தை விட்டு கீழிறங்கிய பள்ளத்தாக்கிலே ஒன்பது வயதுச் சிறுமி ஒருத்தி ஐந்து வயதுச் சிறுவனைத் தூக்கித் தோளிலே போட்டு சுமந்து கொண்டிருந்தாள். பார்ச்சுமையால் அவள் மூச்சுத் திணறிக் கொண்டிருந்தது.

கனவானுக்கு இரக்கம் மேலிட்டது. “எதற்காக இங்கு நிற்கிறாய்?” என்றார்.

“ஆத்தா, வேலைக்குப் போயிட்டா அவைவப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்” - என்றுள் அந்தச் சிறுமி.

“அது சரி. இந்” - ச்சிறுவனைத் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிறாயே வலிக்கவில்லையா, உனக்கு?” - என்றார் கனவான்.

“இவன் என் தம்பி ஐயா” என்று சிறுமி பதில் சொன்னாள்.

◎

கண்ணாடித் துண்டு

இரண்டு நண்பர்கள் ஓர் நந்தவனத்தினுள் உலாவச் சென்றனர்.

அழகான வனமது. பூக்கள் தேன் சிந்தி, மலர்ந்து நிற்கின்றன. கம்பளம் விரித்தாற் போல் பச்சைப் பசேலென புற்றரை. புல் நுனியில் பனித்துளி. இயற்கையின் எழிற் கோலத்தில் வயமிழந்து நடந்து சென்ற ஒருவன், ‘ஆ’ என்று காலைத் தூக்கினான்.

இரத்தம் -!

பச்சைக்கம்பளப் புற்றரையில் ஒரு கண்ணாடித் துண்டு சிரித்துக் கொண்டு கிடக்கிறது.

-காண்டேகர்

◎

கேக்கும், ரொட்டியும் பிராணியப் புரட்சிக்குக் காரணமானவர்களில் 14-ம் லூயி பின்னன் மிக முக்கியமானவன். அவனது ஆடம்பர வார்சேல்ஸ் மாளிகை ஏழைகளின் இரத்த வியர்வையால்கட்டப்பட்டதொன்றாகும். அவன் ஆட்சியில் பிரபுக்களும், அதிகாரிகளும் உல்லாச வாழ்வில் வாழ்ந்தனர். ஏழைகளின் துயரம், பட்டினி எதுவுமே அவர்களுக்குத் தெரியாது. பசி பொறுக்க முடியாத மக்கள் திரண்டு வந்து வார்சேல்ஸ் மாளிகையின் முன் கூடினர். கூக்குரலிட்டனர்.

அப்போது லூயி, தன் மனைவி மேரி அந்தோடெருடன் கூடிக் கலந்துரையாடிக் கொண்டிருந்தான். அப்போது மக்களின் கூக்குரல் கேட்டு உப்பிரிகைக்கு வதந் மேரி கணவனைக் கேட்டாள்.

“இவர்கள் ஏன் கூக்குரலிடுகின்றனர்?”

சுதந்திர

பூக்கள்

“உண்பதற்கு ரொட்டி இல்லையாம்!” என்றான் லூயி.

“ரொட்டியில்லாவிட்டால் கேக்கை உண்பதுதானே” என்று கேட்டாள் மேரி.

“அது இந்த முட்டாள் களுக்குத் தெரியவில்லையே!”

◎

கேள்வி - பதில்.

கேள்வி - பதில் ஆசிரியருக்கு ஒருவர் எழுதிய கடிதம்: ஐயா! கிணற்றடிவழுக்கலைப் போக்குவதற்குரிய வழிவகைகளை எனது முந்தைய கேள்வியொன்றிற்குக் கூறியிருந்தீர்கள்! நன்றி. இப்போது இக்கேள்விக்கும் விடை தருக. வழுக்கி விழுந்து எலும்புடைந்தால் மருந்தென்ன?

— வெ. ரவித்திரன்

◎

நற்றமிழ் மக்களே

நம்மொழுக் தாளரை நடுக்கல் தள்ளலாமா கற்றிலக் கியச்சுவை கண்டவர் இன்னுமிக் காலமந் நல்லநல்ல உற்றபல் நூல்கள்வந் துள்ளன என்பதை உணர்கிலார் விலை கொடுத்தும் பெற்றிலார் ஒன்றையும் பற்றிலார் விட்டிடின பேசுவார் கோடிகோடி

— வி. சுந்தரவனம்

◎

தமிழ் இலக்கியக் காரர் சிலரின் புனை பெயர்கள்

பாரதியார்:

‘ஷெல்லிதாசன்’, ‘சக்திதாசன்’, ‘காளிதாசன்’.

மாதவய்யா:

‘அமுதகவி’, ‘கோணக் கோபாலன்’.

கவிமணிதேசிகவிநாயகம் பிள்ளை:

‘ஆண்டாள் கவிராயர்’ சோ விருத்தாசலம்

‘புதுமைப்பித்தன்’

பேராசிரியர் அ. சீனிவாச ராகவன்:

‘நாணல்’

நாரண துரைக்கண்ணன்:

‘வேள்’, ‘ஜீவா’, ‘லியோ’, ‘மைவண்ணன்’

தகவல்: அ. யேசுராசா

◎

தெரியுமா?

சென்றஇதழ் ‘விவேகி’யில் காரர்களின் இலக்கங்கள் இடும் விதம் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதில் CO, EO - என ஏன் எழுத்திடப்படுவதில்லை என்பதற்கு விளக்கந்தரவில்லை.

புங்துநீவு - தேவிகாரணி

* CO, EO - என ஏன் எழுத்திடப்படுவதில்லை எனில், O-என்பது பூச்சியம் என்ற கருத்தையும் தரும் ஆதலால், எழுத்துக்குப் பிறகு இலக்கங்கள் வருவதால் இவ்வாறு இடில் மயக்கந்தரும்.

- ஆசிரியர்

◎

அச்சக அதிபர் சி. க. குமாரசுவாமி

“ஏங்கள் நிறுவனத்தில் பத்துப் பதினைந்துபேர்கள் வேலை செய்கின்றார்கள். இவர்களில் அனேகர் பல வருடங்களாக எங்களிடம் தொடர்ந்து வேலை பார்ப்பவர்கள். ஆகவே வரும் ஆண்டுகளில் இவர்களையும் பங்குதாரர்களாக்கி, இத்தாபனத்தை உயர்த்த எண்ணியுள்ளேன்...” - என்று புரட்சிகரமான, சோஷலிசக் கருத்தை நடைமுறையில் கொண்டுவர எண்ணுமந்தக் கனவான வியப்புடன் பார்க்கின்றோ.

வெண்மையான மெலிந்த தேகவாகு. படிய வாரியிடப்பட்ட அலைச்சம்; முகத்தில் கப்பிரமாக விளங்கும் கறுப்புக் கண்ணாடி. எடுப்பாக விளங்கும் தூய்மையான சலவை ஆடை. இளமை குன்றுத் தோற்றம்.

“எனக்கு ஐர்பத்தொரு வயதாகிறது!” என்று அவர் பேச்சை ஆரம்பிக்கும்போது மீண்டும் திகைப்பேற்படுகிறது. “இவருக்கு

இத்தனை வயதா? காயகல்பம் சாப்பிடுகிறாரோ” - என்ற எண்ணத்துடன் அவர் பேச்சைக் கேட்கின்றோம்.

அவர் வேறுயாருமில்லை. சண்முகநாத அச்சக அதிபர் திரு. சி. ச. குமாரசுவாமி அவர்கள் தான்.

சி. குமாரசுவாமி என்று குறிப்பெடுத்தக் கொள்ளும் போது சிரித்துக்கொள்கிறார்.

“குமாரசுவாமி என்றால் நெருங்கிய நண்பர்களைத் தவிர, வேறு எவருக்கும் புரியாது. நான்தான் சண்முகநாதன் என்று எண்ணியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவுக்கு நம் தந்தை பெரிய சேவை செய்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். அவர் வளர்த்த மரத்தடியில் நின்று நான் பழம் உண்கிறேன்.” என்று தந்தையைமனப்பூர்வமாக அஞ்சலி செய்கின்றார்.

பதினாறு வயதிலே ஜூனியர் கேம்பிரிட்ஜ் படித்துக் கொண்டிருந்தவர் அச்சகத் தொழிலிலுள்ள ஆசையால் படிப்பையே கைவிட்டுவிட்டார். பின்னர் தந்தையும் காலமாகிவிட அச்சகப் பொறுப்பு அப்படியே இவரின் கையில் வந்துவிட்டது. இவருக்கு மாமனாரின் துணையும் அப்போது கிட்டியது. இதனால் இவர் தனது சக்தாதரரையும் குடும்பத்தையும் பராமரிக்க முடிந்தது.

இவரது தொழிலில் இன்று பலபேர் ஈடுபட்டாலும், தன்னைப் பொறுத்தவரை இது போட்டியற்ற தொழில் என்றே கருதுகின்றார். ஏனெனில் இன்று நாட்டின் தேவைக்கேற்ற அச்ச

கங்களின்மையே இதற்குக் காரணம் எனக் கூறுகின்றார். ஆனால் தனது அச்சகம் பல வீழ்ச்சிகளையும், தாழ்ச்சிகளையும் சிலகால கட்டங்களில் கண்டதற்கு இப்போட்டிகள் காரணமல்ல. வேறு காரணங்கள் தான் என்கிறார்.

இன்று இரு பெண் குழந்தைகட்கும், இரு ஆண்பிள்ளைகட்கும் தந்தையாக இருக்குமவர், தனது ஆண்பிள்ளைகளில் ஒருவரையாவது தனது தொழிலில் ஈடுபடுத்த விரும்புகின்றார். பெண்களைப்படிப்பிக்கின்றார்.

இதுவரை ஐம்பது நூல்கள் வரை வெளியிட்டுள்ள இவரது மனதிற்கு, செ. தனபாவசிங்கனாரின் நூலை வெளியிட்டதேபெருமகிழ்ச்சியை அளிக்கின்றது.

“அரசாங்கம் இன்று பாடநூல்களை வெளியிடுவதால் அச்சகங்களும், தனி வெளியீட்டாளர்களும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளனர். வெளியாட்களுடைய பாடநூல்களை வெளியிட அரசாங்கம் அனுமதிக்கவேண்டும. அப்போது மிகவும் குறைந்த விலைக்கு பாடநூல்களை தனி வெளியீட்டாளர் அளிக்க இயலும். உதாரணமாக ‘தமிழ் மலர்’ ரூ. 3-40 சதம் விற்கிறார்கள். இந்த உரிமையை தனியார் ஒருவருக்கு வழங்கினால், ஏன் எனக்கே வழங்கினால் நான் அதனை ரூ. 1-50-க்கு விற்பேன். அதிக பிரதியை அச்சிடும்போது அரசாங்கத்தின் விலை மிக அதிகமே. மேலும் அரசாங்கம்இதனை வெளியிடுவதால் இந்த நூல்கள் உடனடியாகவும் விற்பனைச் சந்தைக்கு வர இயலுவதில்லை.

“தனியார்களின் நூலை வெளியிடும் போது பலர் நாயை மாக இருப்பதில்லை. ஒரு சமயம் இருவரின் நூல்களை ‘காப்பிரைட்’ கொடுத்து வெளியிட்டோம். அதன் விற்பனையைக் கண்டு, அதே நூலைப் பெயர் மாற்றி அதே நூலாசிரியர்கள் இன்னொரு பதிப்பகத்தாருக்கு அளித்து விட்டனர். அப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் தனியார் வெளியீடுகளில் ஏற்பட்டுவிடுகின்றன.” என்கிறார்.

“தங்களிடம் வேலை பழகிய பலர் இன்று பல அச்சகங்களுக்கு சொந்தக்காரராக இருப்பது தனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியளிக்கிறது” - என்று கூறுகிறார்.

வட இலங்கை அச்சிடுவோர் சங்கத்தின் உபதலைவராகஇருந்து வருகிறார். ★

காத்திருப்பேன்...

:சாலை இளந்திரையன்:

எங்கேதான் போய்விடுவீர்?—வரத்தான் வேண்டும்!
எழுதிவைத்துக் காத்திருப்பேன், சென்று வாரும்...
மங்காத தங்கத்தை வார்த்தை யாக்கி
வாடாத மலர்மணத்தை அதிலே தேக்கி
சிங்கார நாதத்தில் நனைத்தெடுத்தே
சிறுச்சிறுக இசைக்கின்றேன் பாடலாக...
எங்கேயோ போகின்றீர், சென்று வாரும்—
இங்கேதான் வரவேண்டும் மறக்க வேண்டாம்!

கௌத குயிலிசையை ஒருநாள் நின்று
கிறுகிறுப்பு முற்றும்வரை கேட்பீ ரன்றோ?
நாளாக நாளாக, — முன்பு தீய
நஞ்சென்று சொன்னதையே உண்டீ ரன்றோ?
ஆளாக முன்பாரா அழகில், ஓர்நாள்
அப்படியே உமைமறந்து நிற்பீ ரன்றோ?
வேளைவரும் வரைஇங்கே காத்திருப்பேன்—
வீராப்புத் தீர்த்தவுடன் வருவீர் இங்கே!

உலகுக்கு விடிவதுபோல் உமக்கு ஓர்நாள்
உள்ளத்து நள்ளிரவு விடியும் தானே?
பலகற்றேன் உமை, உமது நடையை எண்ணிப்
பழிப்பேனோ?—இல்லையில்லை, சென்றே வாரும்...
நலமுள்ளது இங்கென்றால், “போபோ உன்னை
நானறிவேன்!” எனமறுத்தே உரைப்பீர்; பாவம்,
பலவற்றில் மறுத்துரைத்தே பழகிவிட்டீர்,—
வஞ்சமில்லை உம்மிடத்தே; காத்திருப்பேன்...

★

? கேள்வி ! பதில்.

க. ஜெயாத்தினம், யாழ்ப்பாணம்
கே : தமிழகத்தில் அண்ணாவின்
அபைச்சரவை ஏற்பட்ட
தைப்பற்றி என்ன நினைக்
கிறீர்கள் ?
ப : அண்ணா ஆட்சிக்குப் புதிய
வரையினும், இராஜாஜி
போன்ற ஆற்றல் மிக்க அனு
பவஸ்தர்களின் துணையிருப்
பதாலும், நாட்டின் சாதா
ரண மக்களின் பிரச்சனை
களை நேரடியாக அறிந்துள்
ளவரா தலாலும் ‘தமிழ்நாடு’
மக்கள் பாக்கியசாலிகளே!

அ. மகாலிங்கம்
ஸ்ரான்லி வீதி. யாழ்ப்பாணம்
கே : ஈழத்தில் உங்களுக்குப்
பிடித்த எழுத்தளர் இருவர்?
ப : சந்தேகமென்ன — ஒருவர்
நான். மற்றவர் கச்சேரி
வாசலில் மலைவேம்பின் கீழி
ருந்து பெட்டிசம் எழுதுகிறு
ரே — அவர்தான்.

கே : வாசகர்களிடமிருந்து எவற்
றை அதிகம் எதிர்பார்க்
கிறீர்கள் ?

ப : சந்தாப் பணத்தை!

கே : உங்கள் மனைவி உங்களிட
மிருந்து எதை அதிகம்
விரும்புகிறாள் ?

ப : நான் எழுதாமலிருப்பதை.

செ. தவலிங்கம்
பெரியகந்தோர் — கொழும்பு

கே : முற்போக்கு வாதம், பிற
போக்கு வாதம், நற்போக்கு
வாதம் என்று எழுத்தாளர்
களிடையே சச்சரவு அதிகரித்
திருக்கிறதே ?

ப : ஒன்றுமில்லை. எழுத்தாளரி
டையே பிடிவாதம் தான்
அதிகரித்திருக்கிறது.

கே : கல்லூரி மாணவிகள் தலை
குவிந்து கொண்டு செல்கி
றார்களே! ஆச்சரியமாக
இல்லையா ?

ப : இதிலென்ன ஆச்சரியம்.
முற்பாரம்தான்.

க. சிவநாதன் — பேராதனை

கே : உங்கள் ‘சொந்தப் பெய
ரென்ன ?

ப : அம்மா ‘சண்டைக் கப்பல்’
என்றழைக்கிறாள். அப்பா
‘கோளாறு’ என்றழைக்கிறார்.
மனைவி ‘இஞ்சருங்கோ’ என்
றழைக்கிறாள். ஆமாம் இதில்
எந்தப் பெயர் எனது சொந்
தப் பெயர் ?

செல்வி. தவமலர்
கொட்டடி — யாழ்ப்பாணம்

கே : நடிகை சரோஜாதேவியின்
திருமணத்திற்குச் சென்றிருந்
தீர்களா ?

ப : அமைப்பிதழ் காரியாலயத்
திற்கு வந்திருந்தது. ஆனால்
பயனுள்ள பல வேலைகளிருந்
ததால் போகவில்லை. வாழ்த்
துத் தந்தி அனுப்ப எண்ணி
னேன். ஆனால், அவர் செய்த
பாவத்தை எனது வாழ்த்துத்
தந்தி கரைத்துவிட முடியா
தாய்கையால் அதனையும்
செய்யவில்லை.

ஏ. வி. எம். புகாரிதீன்
ஏ/நெருகொல்லாக்கடை,
மதம்ல்கஹுவெவ.

கே : மனிதன் உண்பதுவாழ்வதற்
காகவா? வாழ்வு இருப்பது
உண்பதற்காகவா?

ப : உண்பதற்காகவாழ்வென்றால்
கடவுள் ஒரு சிறு வாயையும்
ஒரு சாண் வயிற்றையும்
படைப்பதுடன் நிறுத்தி
யிருக்கமாட்டாரே.

“மலர்கின்ற தினத்திலே மடிந்து, மலர்க் குளியலில் இருந்து சிதைந்து, மறைகின்ற மண்ணுலகில் நின்று மறைந்து. மக்கட்காக சிலுவையில் மரித்த அமரனிடம் அருள் பெற்றேன்,”

அ. பி. முத்தையா, இசபெல்லா
சகோதரர்கள்

தற்பாள் மறையை தரணியில் பரப்பும்
தபாள சீலனோ நீடுழி வாழ்க
தாழ்மையை எள்ளும் நாடி நிற்கும்
தாயகக் குடுவே நீடுழி வாழ்க
தியாக வழியில் செலவை செய்யும்
தியோபாகுப் பிள்ளாய் நீடுழி வாழ்க
தீயோபர் மனதை இளைச் செய்யும்
தீசரே எள்ளும் நீடுழி வாழ்க
துறவற மகிமை நாடி நிற்கும்
துறவியே எள்ளும் நீடுழி வாழ்க
துயய ஆலயின் அருளைப் பெற்ற
துாதரே எள்ளும் நீடுழி வாழ்க
தெளிந்த உள்ளம் கொள்ளோ கொண்ட
தென்றலே எள்ளும் நீடுழி வாழ்க
தேவ தொண்டில் இன்பம் காணும்
தேசியக் குடுவே நீடுழி வாழ்க
தையிய மனதுடன் மடமை அகற்றும்
தையிய நாத்தரே நீடுழி வாழ்க
தெய்வம் தம்மை சுழத்துக் கீர்த்த
தொண்டரே எள்ளும் நீடுழி வாழ்க
தோழன் மூலம் மறை பரப்பும்
தோழரே எள்ளும் நீடுழி வாழ்க!

விதியின் முத்தம்

★ செஸ்வா

தீர்ப்பின் பிரதிபலிப்பு மகத்தி
 திக் மிளிர்-லேதனை உள்ளத்தை
 உந்த எதிர்கால வாழ்க்கையிலே
 விரக்தி இழையோட - கணவன்
 கந்த மகற் பரிசை ஒரு கையி
 லேந்தி நீதிமன்றத் திலிருந்து
 புறப்பட்டாள் பத்மா.

என்ன தீர்ப்பானாலும் தன் குழந்தையல்லவா? இரத்த மல்லவா? பாச உணர்வு உந்த அவனை யறியாமலே பத்மாவின்கையில் இருந்த தன் குழந்தையின் அந்த சின்னஞ்சிறு பிஞ்சுக் கரத்தைப்பற்றி முத்தமிட்டான் வாசலில் நின்று அவளின் கணவன். இல்லை! சென்ற காலக் கணவன். அந்தத் தட்டிவிட்டு, “இந்த அளவோடு முடிந்ததற்கு மிக்க நன்றி” என வெடுக்கென்று கூறிவிட்டு, அவன் பதிலுக்குக் கரத்திராமல் விறுவிறுவென நடந்தான். எதிர்பாராத வார்த்தையல்லவா? அவனை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது. அவள் நடந்து கொண்டிருந்தான்- அவன் கண்கொண்டிருந்தான் அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் அவள் மறையும் வரை.

அவளின் நடைவேகத்திலும் மேலாக மனதின் வேகம்கழன்று அவளையும் முண்டி அடித்து வீறு நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. சிந்தனை சுழன்றடித்தது. கடந்தகால வாழ்க்கைச் சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருந்தது. ஆம்! அன்று பதினெட்டு வயது, பூத் துக்குலுங்கும் எழில் மிகு பருவம்.

அவ்வேளை தான் ரவியும் மாற்ற
லாகி வந்து அவளின் வீட்டில்
ஒரு அறையை வாடகைக்கு எந்
துக் கொண்டான். உணவையும்
அங்கேயே வைத்துக்கொண்டான்
அவர்களின் அலட்டுத் தாங்க
முடியாமல்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவனுடன் கூச்சமின்றிப் பழகத் தொடங்கினான் பத்மா. தேநீர் தொடக்கம் உணவு அத்தனையையும் அவளே பரிமாறினாள். அவளின் கையால் தேநீர் குடித்தால் அது தேன்போலவே அவனுக்கு இனிக்கும். அவள் கடைத் தெருவுக்குப் போகவேண்டியிருந்தால் துணைக்கு அவளையே அழைத்துச் செல்வாள். “சோஸியல்” என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்களே அப்படியே இருவரும் கள்ளம்கடபமற்றுப் பழகி வந்தார்கள்.

அவளின் குழந்தைத் தனமும் பண்பு நிறைந்த உள்ளமும் அவளைக் கவர்ந்து, ஒரு பாச உணர்வை அவள் மீது ஊட்டியது. அவளின் அமைதியும்-கள்ளங்க்படமற்ற வெள்ளை உள்ளமும்-பண்பும்- பரிவும்-பாசமும், காந்தம் பொருட்களைத் தன்னகத்தே கவர்வதைப் போன்று அவளைக் கவர்ந்து விட்டது. இவ்வீ! அவளை அவள் மனதாரக் காதலிக்கத் தொடங்கினாள். இதன் பிரதிபலிப்பு அவளின் காதல் அரும்பு மலர்ந்து மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன்...?

கள் என்ன கபடமின்றி அவருடன் அன்பாகப் பழகினான். திருமணம் செய்து பணிவிடை செய்ய வேண்டியவன், அதன் முன்னமே பணிவிடை செய்து வந்தான். அதை அவனும் அன்புடன் வரவேற்றான் அவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் அவளுக்கு கொரு தனி இன்பம்.

இப்படியே இரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டது. அவளும் இருபது வயதை எட்டிப் பிடித்து அழகு பிம்பமாகக் காட்சியளித்தாள். பெண்ணல்லவா? என்றும் இப்படியே இருக்க முடியுமா? திருமணப் பேச்சு வீட்டில் சாடைமாடையாக அடிபடத் தொடங்கியது. உன் உள்ளத்தில் எவரையாவது எண்ணியிருந்தால் சொல் நான் ஒழுங்கு செய்கிறேன் என அவளின் அண்ணனும் கூறியிருந்தான்.

அன்று அலுவலகத்திலிருந்து திரும்பிய ரவிகுத் தேநீரைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அவன் அதை வாங்கி சுவைத்துப் பருகிக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சுவைக்குமேலும் சுவையூட்டும் எண்ணத்துடன் “நீங்கள் சந்தோஷப்படும் செய்தயொன்று சொல்லப் போகிறேன்” என்றுள்.

“இது என்னப்பா, ரோட்டெல்லாம் ஒரே பீங்கான் ஓடும் குப்பையுமாய் இருக்கு?”

“இப்பத்தான் முனிசிப் பால்டிக்குப்பை வான் குப்பை அள்ளிக் கொண்டு இதால போகுது!”

என்ன அப்படி சந்தோஷமான செய்தி என எண்ணியவனுக்கு முகம் மலர்ந்தது. “எனக்குத் திருமணப் பேச்சு அடிபடுகிறது நான் திருமணம் செய்யப் போகிறேன். உங்களின் அபிப்பிராயம் என்ன?” வெட்கம் ஆட்கொள்ளத் தலையைக் குனிந்து கேட்டாள்.

“மிக்க மகிழ்ச்சி. இத் திருமண வைபவத்தைக் காண வேண்டுமென்ற அவா நீண்ட நாட்களாக எனக்குண்டு. என் தங்கை மணவறையில் கணவனுடன் இருக்கும் காட்சியைக் காணும்போது என் மனம் எவ்வளவு மகிழ்வுறுமோ அவ்வளவு மகிழ்வடைவேன்.”

அவள் திணறினாள். “என்ன? நீங்கள் சொல்வதெனக்குப் புரியவில்லையே.”

“நீ, திருமணம் செய்து உன் கணவருடன் தீர்க்கசுமங்கலியாக வாழ வேண்டும். அதை நான் என் கண் குளிரப் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட வேண்டும்.....”

அவன் முடிக்கவில்லை. அவளின் கண்கள் கலங்கி கண்ணீர் ஆரூபப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. அவளை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு மௌனியாக நின்றாள். அவளின் நிலையைக் கண்ட அவன் நிலை தடுமாறியது.

“என்ன! பத்மா உனக்கென்ன நடந்தது. சொல்” என நாத்தள தளத்தது.

“அதைத்தான் உங்களுக்குச் சொல்கிறேன். என்று உங்களைக் கண்டேனோ அன்று முதல் உங்

களை என்னிதயத்தில் வைத்துப் பூசித்து வருகிறேன். என் திருமணப் பேச்சு நடைபெறுகின்ற தென அறிந்ததும், உங்கள் சம்மதத்தைக் கேட்டு நிற்கும் எனக்கு நீங்கள் தரும் பதில்...” அதைத் தொடர்ந்து அவளால் பேச முடியவில்லை. அவனுக்கு வேதனை நெஞ்சைப் பிளந்தது.

“பத்மா! நான், உன்னை என் தங்கையைப் போல் எண்ணி நேசித்து வந்தேன். நீ, உன் மனதில் இத்தனையும் எண்ணிக் கற்பனைக் கோட்டை கட்டுவாயென நான் கனவிலும் எண்ணவில்லை. ஊரில் எவக்காக முறைப் பெண்ணெருவள் காத்துக் கிடக்கிறாள். அது மட்டுமா? அவளை நான் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற என் அன்னை யின் ஆணையைக் காப்பாற்ற வேண்டியது என் கடன். ஆகவே என்னை மன்னித்து விடு பத்மா.” அவள் காதை தன் கைகளால் பொத்திக் கொண்டு, வேதனையை அடக்கிக் கொண்டு பேசாது சென்று விட்டாள்.

தான் தொடர்ந்து அங்கேயே இருந்தால் அவள் எண்ணி எண்ணி வேதனைப்பட்டு, ஒரு வேளை அவளுடைய வாழ்வையே முடித்துக் கொள்வாள் என, வேறொரு அறையை ஒழுங்கு செய்து அவள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டான்.

அவள் தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு பெற்றோரின் அபிப்பிராயப்படி திருமணத்திற்குச் சம்மதித்தாள். ரவியின் நண்பன்தான் அவன். அவளுக்கு

கும் ரவிக்கும் இருந்த தொடர்பு அவள் அவன் மீது கொண்டிருந்த உறவு எல்லாம் அறிந்தும் அவளை மனமாரத் திருமணம் செய்தான்.

சுமார் ஆறு மாதங்கள் சென்றது. அவளின் திருமணத்தின் பின் இருவரும் சந்திக்கவே

இல்லை. ஆனால் காலம் அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்றே காத்திருக்க வேண்டும். இருவரையும் ஒரு திருமணத்திலேயே சந்திக்க வைத்தது. ஆம், அவனின் நண்பனுக்கும் அவளின் நண்பிக்கும் தான் திருமணம் நடைபெற்றது.

பத்மா தன் கணவன் சபாவுடன் திருமணத்திற்குச் சென்றிருந்தாள். அவள் பெண்கள் மத்தியில் அமர்ந்திருந்தாள் - ஆண்கள் மத்தியில் சபாவும் ரவியும் பக்கத்து பக்கத்திலே அமர்ந்திருந்தனர். நண்பர்கள் இருவரும் தமக்குள் பலதையும் பத்தையும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

அவள் திருமணம் செய்த இந்த ஆறுமாத காலத்திற்கு அவள்செல்லும் முதற் திருமணம் அதுதான். அத்திருமணத்திற்குத் தன் காதலனையும் அவள் எதிர்பார்த்திருந்தாள். எழுந்தாள் பத்மா தன் காதலன் ரவியை சைக்கிளில் அழைத்தாள் - அவளின் அழைப்பை மறுக்காது அவளும் சென்றாள் - அவள் கையில் ஒரு மோதிரத்தைத் திணித்து இதை மாப்பிள்ளைக்குப் போடுங்கள் என்று. இதைக் கேட்டதும் அதிர்ச்சியடைந்தான் - ஆனால் மறுக்கவில்லை. இருவரும் ஒருமித்து அவன் மாப்பிள்ளைக்கும் அவள் பெண்ணுக்குமாகப்போட்டார்கள்.

அதன் பின் இன்னும் இரண்டு மோதிரங்களை வைத்துக்கொண்டு கணவனை அழைத்தாள். அவளின் அழைப்பிற்கு அவன் செவிசாய்க்கவில்லை. திருமண வீட்டைவிட்டு

புறப்பட்டுவிட்டான். அவன் கண்கள் கொல்லைப் பழம் போன்று சிவந்தது.

வீட்டை இருவரும் அடைந்தார்கள். ஆறுமாதங்கள் அமைதியாக அமைந்த வீட்டுப் போர்க்களமாக மாறியது சிங்கம் போல கர்ச்சித்தான். "என் கடைசி ஆசை இதுவொன்றுதான் இருந்தது அது முடிந்துவிட்டது முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டேன். இனிமேல் இப்படியான தவறு நடைபெறாது. இதுதான் முதலும் கடைசியுமான என் குற்றம்" என அழுது புலம்பி மன்னிப்புக் கோரினான் அவன்.

"ஓ! இத்தனை சனங்களுக்கும் மத்தியில் வைத்து என்னை அவமானப்படுத்த வேண்டுமென்று தானே இப்படிச் செய்தாய். உன்னை என் மனைவியென்று சொல்ல வெட்கமாயிருக்கிறது. நீ என் மனைவியில்லை இனிமேல், அவனுடனே போ" புனி போல் பாய்ந்தான்.

அவன் கெஞ்சினான். அவன் மிஞ்சினான். அவளின் எந்த வார்த்தையுமே அவன் காதில் படவில்லை. "என் வயிற்றில் இருக்கும் உங்கள் குழந்தையின் புகத்திற்காவது என்னை இந்த ஒரு

தடவை மன்னித்து விடுங்கள்" அவன் எதையுமே கேட்கவில்லை.

அன்று முதற் காண்டு அவனுடன் அவன் பேசுவதே கிடையாது. எதற்கெடுதலும் ஒரே திட்டு - ஏன்! சில வேளைகளில் கையைக் கூட ஒங்கி விடுவான். அத்தனை கொடிய வளாகவே காட்சியளித்து வந்தாள் அவனுக்கு. எப்படித்தான் அவள் கவையாகச் சமைத்துப் போட்டாலும், ஏதோ, கடமைக்குச் சாப்பிட்டுவிட்டு 'எழுந்து விடுவான். இடையிடையே இருவர் மத்தியிலும் பெரிய பூகம்பம் வெடித்து அக்கினிப் பிளம்பைக் கக்கும். ஆனாலும் ஒரு கடமையிருக்கிறதே அது முடியும் வரை பொறுமையாகவேயிருந்தான்.

ஆறு மாதங்கள் பறந்து சென்றன. - அவன் கடமையும் பிறந்தது. அவன் தந்தையானான் - அவளும் தாயானாள். குழந்தைக்குப் பெயரிட்டான் - அவன் கடமை முடிந்தது. பொறுமையாகவிருந்த அவன் கடமை முடிந்ததும் பொறுமையிழந்தான். அவளுக்கு நிம்மதியே இல்லை. அவள் வாழ்வில் குரூவளி அகோரமாக விசியது எத்தனைக்குத்தான் ஒரு பெண்ணால் பொறுமையுடனிருக்க முடியும். அவளால் இதற்கொரு முடிவைத் தேட முடியாமல் திண்டாடினாள். ஆனால், அவன் முடிவைத் தேடினான்.

விவாகரத்துக் கோரி வழக்குத் தொடர்ந்தான். வழக்குப் பல நாள் கோட்டில் விசாரிக்கப் பட்டது. விசாரணை அனைத்தும்

"தமிழ்நாட்டையாண்ட மூவேந்தருக்கும் வெவ்வேறு பூக்களிலிருந்தன. பாண்டியனுக்கு வேப்பம்பூவும், சோழனுக்கு ஆத்திப்பூவும், சேரனுக்கு பனங்குருத்தும் அடையாளப் பூக்களாகும்."

'தமிழ் பண்பாடு' என்னும் நூலிருந்து ந. சி. கந்தையாபிள்ளை

முடிவுற்று தீர்ப்பு வழங்கும் நாள் நீதிபதி அவனை நோக்கி "நீ உன் கணவனுடன் வாழ முடியாத தென்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றாயா?" என்றார்.

"என்னுடன் வாழக்கூட நடாத்த முடியாதென விவாகரத்துக் கோரியிருப்பவருடன், நான் எப்படி வாழ முடியும் நானும் விவாகரத்துக்குச் சம்மதிக்கிறேன்" என்று ஆணித்தரமாகக் கூறினாள்.

விவாகரத்தை ஏற்று ஆண் குழந்தையானபடியால் அது தாயைச் சாரும் என தீர்ப்பளித்தார் நீதிபதி. ஓரளவு உள்ள இடத்தில் பிறந்தவளானதால் தனக்கெனக் கொடுத்த சேனத்தைக் கொண்டு, நாலு பேர் போற்ற மானத்துடன் வாழலாமென திருப்தி கொண்டாள்.

இப்படியே சிந்தனைச் சக்கரம் சுழன்று கொண்டிருந்தது. தெருவால் வந்த 'டாக்ஸ்' ஒன்று கிரீச்... என்று பிறேக் போட்டது. பிறேக் சத்தத்தில் சிந்தனை தெளிவு பெற்றது. அதிலேயே ஏறிக் கொண்டாள். 'டாக்ஸ்' பறந்தது.

ஒரு மாதிரியாக வேலையை முடித்துக் கொழும்பு கியூயில் நுழைகிறார்கள். திருக்கோணமலை பஸ்தன் நீண்ட பிரயாணத்தை வெற்றிகரமாக முடித்த திருப்பிடன், ஆழ்ந்த மூச்செறிந்து நின்றது. இறங்கும் பிரயாணிகளை பார்த்து ரசித்தவாறு அல்வா வைச் சுவைத்து காப்பி குடிக்கிறார்கள் நண்பர் இருவரும்.

அவர்கள் இவங்கை வங்கியில் குமாஸ்தாக்கள். பெரிய கடை சந்தடியை ரசித்தவண்ணம் நடக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எதிரே...

ஆண்கள் அணியும் 'ஆம்கட். பனியன் போன்ற ரவுக்கையை எவ்வளவு மேல் ஏற்ற பூடியுமே- ஏற்றி' சேலையை எவ்வளவு கீழ்க் கட்ட முடியுமோ கட்டி அப்படி இப்படிய அலங்காரமல் நலுங்காமல் உடல் அசைந்தால் ரவுக்கை தையல் விட்டுவிடும். மாலை வெயில் தன் மேல் படாமல் ஒரு கையில் குடை, மறுகையில் ஒரு பை, அதனுள் சாமான் வைக்க

கள் வாயை கைக்குட்டையால் மூடி, சந்தியை நோக்கி ஓடுகிறார்கள். அவர்களுக்கு சிரிப்பு வராதா என்ன?- ஆனால் சிரிக்கவில்லை. ஒருகால் அங்காஸ்போய்ச் சிரிப்பார்களோ என்னவோ! அவர்களும் மனித ஜென்மங்கள் தானே, சிரிக்காமல் இருக்க முடியாது தான்.

தூஷணமாக இருந்தாலும், அதை எவ்வளவு நயமாகச் சொன்னான் அவன். எதையும் சொல்லும் விதமாகச் சொன்னால் ரசிக்கத் தான் வேண்டுமோ?

வேட்டியின் ஒரு தலைப்பு இருப்பிலும், மறு தலைப்பிலுள்ள வாடையாகவும், இழுபட, கையில் சாராயப் போத்தலுடன், பத்தடி நடப்பதும், 'நிவெர்ஸ்கியரில்' எட்டடி பின் நடப்பதும், பக்கத்தில் சரிந்து நடந்து வேலியில் மோதி, வேலி தனக்கு குறுக்கே வந்ததற்காக அதற்கு நாலு அடிகொடுத்துத் திட்டியவாறு, மறுபக்க வேலையை நோக்கி போவதும், பின் மீள்வது மாக ஒருவன் கரகம் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறான்.

மனிதாபிமானம்

அ. கதிர்காமநாதன்

முடியாது-சிறிது. பணம் வைப்பதென்றால், ஆயிரம் ரூபாயைச் சில்லறையாக மாற்றிக் கொட்டி நிரப்பலாம் பெரிது. அவள்ளன் பெண்தானே, பெண் வேடம் கட்டிய ஆணை-வந்தான்.

தோளோடு தோள் இணைந்து செல்லும் நண்பர்க்கெதிரே ஒரே தண்டவாளத்தில் ஓடும் இருபுகை வண்டிகள் போல் போர் எதிரே வந்தாள். இவர்கள் வீலகவில்லை. விளையிடுக்கலாம்- அவர்கள் என்ன ஆண்வேடம் கட்டிய பெண்ணை- கட்டைப் பிரமச்சாரிகள்-வீலகவில்லை.

அவன்- நம் நாயகன்- இவனை நெருங்கி இவனது முகத்தை உற்று நோக்குகிறான்.

ஓ... சண்டமாருதச் சண்டியன் சிவசங்கரம்பிள்ளையா? இந்த நிலைமையிலே இவன் இன்றைக்கு வீடு போய்ச் சேரமாட்டான். கூட்டிக் கொண்டு போய் விடுவோமா? இண்டைக்குத் தான் லோன்றியில இருந்து எடுத்துப் பேட்ட உடுப்பு, அப்படியே அழுக்காக்கிடுவானே! சேச.. இவனை இப்படியே விட்டுவிட்டுப்போனால் நான் என்ன மனிதனா? தர்ம சிந்தையுள்ளவனா? மனிதாபிமானம்...?

அதே சமயம் அவனுள் ஓர் இனிய நினைவு உதய சந்திரன் போல் பிரகாசித்தது, அவன் எண்ணத்தைச் செயல்படுத்த தூண்டு கிறது. தேவர்களுக்கும் கிட்டாத அமுதம் என்கிறார்களே, அது தனக்கு கிடைத்து விட்டதைப் போல் இன்புறுகிறது.

ஒழுங்கு முறையற்று அங்கும் இங்கும் உருண்டு அலை

அவள் அவர்களை ஊடறுத்துக் கொண்டு சென்றாள். அவள் கையிலிருந்த குடை ஒருவன் தலை மயிரைக்கலைத்து விட்டது. அவன் மயிரை பின்னால் தள்ளி, தலையைத் தடவிக்கொண்டான்.

"குட்பை"

"ஐ விஸ்யு குட் ரீம்ஸ்"

சந்தியை அடைந்து விட்டார்கள். பிரியவேண்டிய இடம்; டெர்லின் சட்டை அணிந்தவன் தெற்கு நோக்கி திரும்பி நடக்கிறான் மற்றவன் நேரே மேற்கு நோக்கி மெல்லக் கால்களை நிலத்திலிருந்து பெயர்த்து அடிமேல் அடி வைத்து, கைகளை பின்னால் கட்டியவண்ணம் நடக்கிறான்

பூனியனை நெருங்கி விட்டான். அரிசியெற்றும் லொறிகளும், மாவு ஏற்றும்வண்டிகளும், கொருவை அடைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அங்கிருந்து தான் அந்த தூஷணம் கிளம்பியது. அதைக் கீட்டு அவனால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை அதைச் செவியற்ற இரு கண்ணிப் பெண்

யும் 'சைக்கிள் ரிம்மின்' முதுகுப் பள்ளத்தில் ஒரு தடியைக் கொடுத்து ஒழுங்கு படுத்திக் செல்லும் சிறுபிள்ளைப் போல், அவன் இவனை வழி நடத்திச் செல்கிறான். நிலத்தில் இழுபட்ட வேட்டித் தலைப்பு இவன் கையைச் சுற்றி தொங்குகிறது இப்பொழுது.

"எங்கையிருந்து கூட்டிக் கொண்டு வாராய்? ஆளுக்குச் சரியான வெறி போகை?"

எதிர்ப்பட்ட தரகர் கந்தவனம் வெளிய குடையைக் கக்கத்தில் இடுக்கி, வாயைச் சூப்பி விசாரிக்கிறார்.

"உங்கை வழியிலே ஆடிக் கொண்டிருந்தார். தெரிஞ்சு மனிசன். விட்டுட்டு போனான், வீடு போய்ச் சேர மாட்டார். அது தான் பாவமெண்டு"

"ஓம்... ஓம். கண்ணம்மா அவள் பாவம். இந்தக் காலத்திலே உண்டிப்போல் மகாராஜர்கள் இருக்கிறதால்தான் கொஞ்ச மெண்டாலும் மழை பெய்யுது."

சரி போ மோனை; அம்மா தேடு வா”

“இந்தக் கள்ளு - சீனியைக் கரைச்சு பேக்கிங் பவுடரிலுல் புளிப்பேற்றிய பாணம் - இந்த நாட்டை விட்டு என்னைக்கு ஒழியுமோ, அன்னைக்குத்தான் இவன்களுக்கு விமோசனம்”

மணம் தன் போக்கில் எண்ண கால்கள் தம் போக்கில் நடக்கில் மன. கால்களைத் தொட்டு மனம்...

“பாவம் கண்ணம்மா!.....

இவன் அலுப்பாந்தியில் மூட்டை ஆர்க்கும் தொழிலாளி. ஆனால் இவன் தன்னை அவ்வாறு சொல் லிக் கொள்வதில்லை. நான் ஒரு நாட்டாண்மையாக்கும் என் பான். நாளொன்றுக்கு எட்டுப் பத்து உழைப்பான். அவ்வளவும் கள்ளுத் தண்ணிக்குத்தான். கிழ மைக்கு கூப்பனுக்கு ஐஞ்சைப் பத்தைக் கொடுத்தாக் கண்டு கொள்ள வேண்டியதுதான். இல்லையென்றால் அதவும் இல்லைத் தான். அவன் ஏதோ பலகாரம் சுட்டு ‘குப்பை கொட்டுகிறான்’.

புத்தி க்கு கட்ட கந்தையா
இவன் கையில் இன்று சாராயப் போத்தில் இருப்பதை முறைச்சப் பார்க்கிறார். அவர்பார்வைசொல்லுது

“வழக்கமாக என்னை டை ஒண்ணை ரூபாச் சாராயத்தை மூன்று ரூபாவுக்கு குடிக்கிறவன் - கள்ளுத் தண்ணிக்கு மேலைதான் - இன்னைக்கு என்ன போத்தி லோடை வந்திட்டான்”

பட்டையைத் திறந்து இவ னைத் தள்ளியவாறு அவன் கண் ணம்மா வளவுக்குள் இறங்கினான். வளவு தெருவிலும் பார்க்க நாலஞ் சடி பள்ளம். மாரி காலத்தில் வெள்ளம் குளம்மாதிரி நிற்கும்.

கண்ணம்மா எழுந்தோடி வந்து இவளை அணைத்து முகக் கடுகடுப்பை மறைக்க முயன்ற வண்ணம் - அழைத்துப் போய் விரைந்தையில் விடுகிறான்.

இரண்டு கால்களையும் அகல நீட்டிக் கைகளை விரித்து மல் லாந்து-உயிற்ற சடம் போல்

அடியுதை வேறு. கணவன் அடிப் பதும், மனைவி அவனையிலேன என்று திட்டுவதும் சர்வ சாதார ணம்”.

மனத்தைத் தொட்டு கால் கள் வேகமாக இயங்குகின்றன.

இருவரும் அக்கம் பக்கத்து வீட்டில்தான் மூன்று வருடங் களுக்கு முன்பு வரை வசித்தார் கள். இப்பொழுது இவன் எட்டுப் பத்து வீடுகள் தள்ளிக் குடி போய் விட்டான். ஆனால் இவன் வீட்டுக்குப்போகவேண்டுமென்று அவனுக்கு ஒரு துடிப்பு-அசரம்.

இருவரும் உறவினர்கள் கூட. சிறுவனாய் இருக்கையில் அவன் மாமாவென்றுதான் இவனை அழைப்பான். அவன் தாய்க்கு முன்னாலே கூட இவன் தங்கள் உறவைப் பற்றி கூறியிருக்கிறான். தாயும் ஆட்சேபிப்பது கிடை யாது. ஆனால் அங்கீகரிப்பதும் இல்லைத்தான்.

ஒரு வேளை உத்தியோகம் பார்க்கும் சாதியில் இவன்கள்

கிடக்கிறது. அந்த நிலைமையிலும் போத்திகைக் கைவிடவில்லை.

“இரு தம்பி”

கதிரையை எடுத்துப்போட்டு பின் பக்கம் திரும்பி தட்டியால் மறைக்கப்பட்ட அறையைப் பார்க்குது சொல்கிறான்.

“புனிதம் கொஞ்சம் அடுப்பை மூட்டிக் கைத்தலைவயன். தம்பிக்கு சேத்தண்ணி கொடுப்பம். நான் போய் சீனி வாங்கியாறன்”.

புனிதம்-புனிதா என்றுதான் அவளின் பெயர் வழங்கும். ஆனால் பதிலில் நிச்சயமாக கூட ஒரு பதியோ, நாயகியோ, ஈஸ்வரியோ இருக்கும்.

அவள் அவனைக் கடந்து எதிர்ப் புறமிருக்கும் குனிவிக்குள் சென்று, அடுப்பு ஊதும் ஓசை வெளியில் கேட்கிறது. அடுப்பு எரியத் தொடங்கியதும் குனிவி வாசலில் வந்து நிற்கிறாள்.

இருவர் வீடும் பக்கத்தில் இருக்கையில் புனிதம் அவனிடம் தான் கணக்குப் படித்தவள்.

“சிங்கள மொழியில் முதன் முத லில் இலக்கியம் தோன்றியது கி. பி. 10-ம் நூற்றாண்டில் என்று சொல்லப்படுகின்றது சிங்கள மொழியைப்பற்றி ஆராய்ந்த மேல் நாட்டு அறிஞரும் சிங்கள ளம் தென்னிந்திய மொழிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்ததெனக் கூறியிருக்கின்றனர்”

தமிழர் பண்பாட்டில் த. கி. கந்தையா பின்.

சேர்ந்து விட்டமையால் உறவு விட்டுப் போச்சோ? அல்லது கண்ணம்மா அவன்களிலும் பார்க்க ஒருபடி மீற்றுக் குறைந்தவளாம். அதனால் தானே என்னவோ என்று அவன் என் ணக் கொள்வான்.

தங்குக்கிடையிலுள்ள உறவு பற்றி தாயிடம் திட்ட வட்டமாகக் அவனுக்கு ஆவல் ஏனோ ஒரு தயக்கம் தன் குடும் மம் தாய்க்கு எங்கே புரிந்து விடுமோ என்று இப்ப சபை சந் தியிலையா ஒழிய, மற்றப்படி எல் லாம் உண்டு.

இன்று மூன்று வருட இடை வெளிக்குப்பின் சந்திக்கிறார்கள்

அவள் பின்னலை முன்னால் எடுத்து குலைத்துப் பின்னுக்கிறாள். அவன் ‘றவுசரை’ இழுத்து கால் களை விறைப்பாக்கி நீட்டுகிறான்.

பார்வைகள் மேல்துகின்றன. கால் விரல்களால் நிலத் தில் ஏதோ அபிநயம் பிடித்து மண்ணைக் கீறுகிறான்.

அவன் கைகளை உயர்த்தி தலையை அமத்தி பின்புறமாக வழித்து எடுத்து, நீட்டி உதறி, கால்களை மடித்து சப்பாத்துக் குதியால் நிலத்தில் உதைகிறான். கசிவு நிலத்தில் சப்பாத்து புதைகிறது.

புனிதத்தையும் தெருவில் தன் தலையைக் கலைத்துச் சென்ற பெண்ணையும் இணைத்து நினைவு கூர்கிறான்.

அவன் முகத்தில் ஒரு புன்ன கை - மலர்ச்சி ஓடி மறைகிறது, புனிதம் நாகரிக நங்கைதான். அதில் ஓர் அடக்கம் - பிடிப்பு தொனிகும் படித்தவள்தான்.

அதில் ஓர் அமைதி. - சாந்தம் தவழும்.

“அம்மாவுக்கு இப்ப எப்படி” வினாவியபடி கண்ணம்மா வருகிறாள்.

“கொஞ்சம் பிழையில்லை” கண்கள் குசினி வாசலிலேயே நிலைத்திருக்கின்றன.

“இப்படி நல்ல வெறியிலே வந்தாத்தான் நான் பிழைச்சேன். அரை வெறியெண்டால் சிவராத் திரிதான்.” புலம்பிய வண்ணம் எழுந்து சென்று தேநீரை வாங்கி வந்து தருகிறாள்.

“அப்ப நான் வரட்டுமா; அம்மா தேடுவா”

“ஓம்... ஓம் போய்டுவா” அவன் படலையைத் திறந்து தெருவில் நடக்கிறான். இதயப்

படப்படப்பு இன்னும் அடங்க வில்லை.

கந்தையர் கடைக்கு முன்னால் சினிமாப் பாட்டு ரசித்தவாறு, சில இளவட்டங்கள் நிற்கின்றன. அங்கிருந்து வந்த வார்த்தை அவன் செவியில் ஈயத்தை காய்ச்சியுற்றிருந்த போல் சுட்டது.

“சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது”

அவன் திரும்பிப் பார்க்காமல் விடுவிடென்று வீடு நோக்கி நடக்கிறான். நெஞ்சில் அவனது மனிதாபிமானத்தைத் தகர்க்கும் அவ்வார்த்தைகள் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

“சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடாது.”

கந்தன் கருணை என்ற படத்தினைப் பார்த்தோம். பெரும் ஏமாற்றம். பெரும் பெரும் நடிகர்களின் பட்டியல் உளதே தவிர, “திருவிளையாடல்” போன்று சிறப்பானதாக இல்லை. நடிகர் திலகம் சிவாஜிக் கணேசன், ஜெயினிக் கணேசன், சாவித்திரி, அசோகன், விஜயா, ஜெயலலிதா... அப்பப்பா பெரும் நடிகர்கள் தாம். நடிகர்களைக் காட்டிச் சித்துவேலை செய்யப்போன ஏ. பி. நாகராசனுக்குப் பெருந்தோல்வி இது.

சுயராசாயணமும் கந்தன் கருணையும் ஒரே கதையோ என்ற சந்தேகம் எழுகின்றது. “இன்று போய் நாளை வா” என்கிறான், ராமன். கந்தனும் துரனுக்கு “இன்று போய் நாளை வா” என ஆணையிடுகின்றான். இந்த ஒரு ஒற்றுமை மட்டுமல்ல. பல... பல... உள்.

சூரனின் வகையோடு கதை ஏன்தான் நீண்டதோ தெரியவில்லை. ஜெயலலிதாவின் லாவண்யத்தைக் காட்டுவதற்குப் போலும். என்ன செய்வது? அனுமானாக, இல்லையிலை. வீரவாடக வாக வரும் சிவாஜி கந்தன் கருணையில் நடிக்கிறார்; பாத்திரமாக மாறிவிடவில்லை. மற்றவர்களும் - அசோகனைத் தவிர - சிவாஜிக்குச் சொடை போக வில்லை.

-கனகு

வெங்கதிரே சற்றே விலகு ‘அண்ணல்’

சித்திரையில் நின்றே சினற்றியால் சுட்டெரிக்கும் உத்தியினைக் கொண்டே உலாவிவரும்-சத்தியமாம் சூரியனே இந்தச் சரீரத்தில் ஊன்வடிக்கும் காரியமோ கொண்டாய் கனன்று.

சின்னாளின் முன்னே சருகாய் இலைகளினை மண்ணாக்கி நின்றாய் மனமாறி-உன் கதிரை பொன்னாரும் மேனி புழுங்கி அவிதற்கோ இந்நாளில் கொண்டாய் இலக்கு.

பொங்கி வழியும் புகையாக்கி நீராக்கி எங்கும் தொடர்ந்தே எரிகாட்டி-அங்கத்துள் பொங்கல் ஸ்ழாவெடுக்கும் புண்ணியத்தைச் செய்கின்ற வெங்கதிரே சற்றே விலகு.

வண்டுக்குப் பூவும் வளருந் தளிர்களுமாய் தொண்டாற்றும் உன்றன் தொழிலுக்கு-நன்றாமோ தேகத்தில் உன்கதிரால் தீழுட்டி வெம்மையெனும் வேகத்தைக் காட்டுவது.

வையத்தை வாழ்விக்கும் வள்ளற் கதிரவனே துய்ய பணியின் தூய்மைக்குச் செய்யாதே மெய்யை பொசுக்குமொரு வேதனையை எம்தேகம் நெய்யாய் உருகும் நிதம்.

வீண் நிலவு ‘கிட்டு’

தண்ணிலவை வெண்மதியம் தந்திட வப்போது தண்ணீரில் நிலவொளியும் தகதகென்று மின்ன வெண்பனியால் முடிநின்ற வெற்பவைகள் யாவும் கண்ணாக்கினியவையாய்க் கவின் பெற்றுத் திகழ அல்லி மலருடனே மல்லிகையும் சேர்ந்து மற்று முல்லை மலரும் பல செல்லக் கதைகள் சொல்லிக் கங்குலிலே தாம் கண்ட கண்ணாறுறுவு கொள அங்கவணி தன்னிலே யோராளாவம் கேட்கவில்லை தேன் நிலவைப் பருகித் தெம்மாங்கு பாடிடவே ஏன் ஒருவரேனுமில்? அடங்கி விட்ட தூரே!

நிறைவு

கே. எஸ். ஆனந்தன்

கூலப்பிரமாணத்தில் கடந்த காலத்தில் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்த இழந்துவிட்டிருப்பதால், அதற்காக ஏங்குபவர்களும் உண்டு. ஆனால் சரசு எதையும் நினைத்து என்னும் ஏங்கியவளல்லள். அதற்காக அவள் உணர்ச்சியற்றவள் என்று கூறிவிட முடியாது. அதேவேளையில் அவளை நீதியின் பிரதிநிதியாகக் கணித்து, தன் தவறுகளை ஒழிவு மறைவின்றிக் கூறும் கணவன் மூலையில் அவள் உண்மையாகி விட்டாள்!

“சரசு-வாழ்க்கையில் எந்தத் தவறு வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். ஆனால் ஒரு கண்ணிப் பெண் இரண்டாம் மனைவியாக மட்டும் வாழ்க்கைப்படக் கூடாது, இது உனக்குத் தெரியாதா?” அமைதியாகவே கேட்டாள் ரவி.

“ஏன் தெரியாது?” என்பதற்கு அடையாளமாக தலையசைத்தாள் சரசு.

“அப்படியாயின் என்னை மணம் முடிக்க” நீ விரும்பியது ஏன்? ஆயிரம் ஆயிரம் கேள்விகள் கொக்கிகளாக எழுந்து அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டு ஆரவாரித்தன. அழகு ததும்பும்விழிக் கடைகளில் நீர்த்தும்பித் துளிர்ந்தன.

உண்மையான உள்ளத்தின் தூதுவன் நேர்மையான பேச்சு என்று யாரோ ஓர் அறிஞன் கூறிய வாக்கியம் அவள் தன் கணவனிடம் அனுபவவாயிலாகப்

புரிந்து கொண்ட உண்மையாகி விட்ட போது - என்னவோ, எல்லாம் சொல்லி அவை பாதங்களில் விழுந்து சுதற வேண்டும் போலிருந்தது. ஆனால் அவள் உணர்வுகள் கொந்தளித்து பொங்கிப் பிரவாகித்து மேலேழுந்து கண்ணிருடன் கரைந்து கொண்டிருந்தன.

விழியின் பார்வைக்கு நீர்திரையிட்டு நின்றது. திரையினூடே ஊடுருவித் தெரியும் மங்கிய ஒளியில் கணவனின் உருவம் கண்ணாடிக்குள் தெரியும் பொருளைப் போலத் தெரிந்தது.

அவள் நினைவுகள் சுழன்றன. கால ஓட்டத்தின் நினைவு அலைகள் அவள் எண்ணங்களைப் பிணைக்கி இழுத்துச் சென்றன.

அன்று சிவகாமி அம்மனுடைய தீர்த்தோற்சவம். எழுந்தருளிக்குப் பூசை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. ஆண்கள் ஒரு புறமாகவும், பெண்கள் ஒரு புறமாகவும் பக்தி பரவசமாக கரம் கூப்பி நின்றுருந்தனர் ஒருவன் மட்டும் ஆண்கள் நின்ற பக்கத்தில் பின்புறமாக, கனிமையில் நின்று யாவையும்கவனித்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான். அவனைப் பார்த்த நேரம் தொடக்கம் மீண்டும், மீண்டும் அவளையே பார்க்க வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. தனிமையில் அவள் நின்றதால் அப்படியான ஓர் உணர்வு அவள் மனத்தில் தோன்றியதோ என்னவோ?

அதே வேளையில் அவன் அப்படி தனித்து நிற்பதற்கான காரணத்தையும் அறிய விழைந்தது சரசுவின் மனம்.

பூசனிக்காயுப் பசுரம்

தந்தை: ஏனா இவ்வளவு நோம். கல்லூரி விட்டு அவ்வளவு நோம்?

மகன்: ரூட்டிலே பெரிய சண்டை அப்பா! இரண்டு மெட்டத் தலையர்கள் ஒருவரின் தலையிரை மற்றவர் ரிடித்துக் கொண்டு குஸ்தி போட்டார்கள்.

—கௌரி

கோவிலில் பலரும் ஒன்றாய் நிற்கையில் அவர்களுக்குப் பின்னே தனித்து ஒருவரை நிற்கும் அவன், சமூகத்திலிருந்தும் ஒதுக்கப்பட்டவனாயிருப்பானோ? இல்லை பிறருடன் சேர்ந்து பழக விரும்பாத சுடு மூஞ்சியோ? அவன் நின்ற கம்பீரமும், முகப் பொலிவும் அப்படி நினைக்க முடியாதாயினும் அவளை ஏன் தான் பார்க்க வேண்டும். வேண்டாத வற்றை நினைக்கவேண்டும் என எண்ணியசரசுமனதை ஒருநிலைப்படுத்தி இறைவழிபாட்டில் மூழ்கினான். ஒரே ஒரு கணம் தான் அப்படி அவளால் இருக்க முடிந்தது. மறுகணம் முடிய கண் இமைகளிளே அவன் உருவம் நின்று அவளைப் பார்ப்பது போன்ற பிரமை. கண்ணைத் திறந்தாள் அவன் கண்களை அவளாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

இதுவரை தனித்து நின்றவனுக்குப் பக்கத்தில் அழகே உருவான ஒரு பெண்ணும், அவள் தாயும் கதைத்துக் கொண்டு நின்றனர். அவன் முகத்தில் தான் எத்தனை பொலிவு.

“அக்கா அந்தப் பொடியன் யாரனை”

“அவன் தாண்டி பரந்தாமன் பாட்டுக்கள் எழுதுகிறவனும்”

அருகில் நின்ற இருவரது சம்பாசனையில் ரந்தாமனைப்பற்றித் தெரிந்து கொண்டாள் சரசு. அவள் மனம் கற்பனைச் சிறகடித்துப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

தீர்த்தோற்சவம் முடிந்து ஒரு வாரத்துக்கிடையில் தீர்த்தோற்சவம் பற்றிய ஒரு பாடல் பத்திரிகையில் பரந்தாமனுடைய பெயரில் வந்திருந்தது. அவன் தனித்து நிற்கும் தனித்துவத்தின் பொருளை அந்தக் கவிதையைப் படித்தபோதுதான் உணர்ந்து கொண்டாள் சரசு.

நாட்கள் சேர்ந்து வாரங்களாகி, வாரங்கள் பலசேர்ந்து மாதங்கள் சில கடந்தன. உள்ளூர்ப் பாடசாலையில் கிரேஷ்ட தாரதரப்பத்திரத்துடன் ஆசிரியைத் தொழில் பார்க்கும் சரசுவின் உள்ளத்தில் அன்று இனந்தெரியாத குதூகலம் குடிசொண்டிருந்தது. அவள் நினைவில் நிழலாடிய எண்ணங்களை என்னவென்று எடுத்துக் கூறமுடியாதிருந்தது. அதற்குக் காரணம் பரந்தாமனும் அப்பாடசாலைக்கு மாற்றலாக வருகின்றான் என்ற செய்தியேயாகும்.

அவன் வந்தான். பலரோடும் பண்பாகவும், அன்பாகவும் பழகினான். அதே வேளையில் கவிதைக்கு உயிர்கொடுக்கும் கட்டழகுக் கன்னியான சரசுவைக் காணும்பொழுது அவன் உள்ளத்தில் உணர்ச்சிகள் போராடும். அதுவே பொங்கிப் பிரவாகித்து கவிதை மழை பெய்யும். அவற்றையெல்லாம் பத்திரிகைகளில்

படிக்கும் பொழுது சரகவின் இதயம் இன்பகீதம் இசைக்கும்.

அன்றொருநாள் கல்லூரி ஆண்டுவிழா. சரக தன்னைத் தானே நன்கு அலங்காரம் செய்து கொண்டுவந்திருந்தான். பரந்தாமனைப் பார்த்தபோது அவன் அழகுவிழிகள் நிலை கொள்ளாமல் தவித்தன. மென்மையாக வீசும் மாலைக்காற்றின் ஜிலு, ஜிலுப்பில் அடங்கியும், அடங்காமலும் முன் தலையில் மயங்கி விழும் கேசம். பனிமலர் போன்ற முகத்தில் பிரகாசிக்கும் நிலவுப் புன்னகை. இத்தனையும் சேர்ந்து பரந்தாமனை அவன் அருகே அழைத்துவிட்டன. எதையாவது பேசவேண்டும் என்பதற்காக இருவரும் பேசிக் கொண்டு நின்றனர்.

அவன் அருகில் தன் நிற்கின்றான் என்ற நிலைவே அவளுக்கு ஸ்பரிசு சுகத்தை லாகிரியாக ஊட்டியது. அது அணுஅணுவாக அவளுடம்பின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் பரவி மின்சாரமெனப் பாய்ந்தது. அந்த இன்ப அதிர்ச்சியில் அவன் தன்னை கண்ட தானே மருளும்படி செய்தது.

அவர்களிடையே முன்பிலும் பார்க்க நெருக்கம் அதிகரித்தது. சுருக்கமாகக் கூறப்போனால் கருணிய கருப்பொருளாக விளங்கிய சரக அவன் பருகிக் களிக்கும் இனிய கனிசமாகிவிட்டான்.

ஒவ்வொருபொருளும் அதன் தன் குணத்துக்கு எல்லையாக, அதனால் பாதிக்கப்படுகின்ற மற்றைய பொருட்களின் உணர்ச்சி அனுபவத்தை வேண்டாது, தொடர்பற்ற முறையில் தனக்

குத்தானே வரையறையாக இருந்துவிட்டால். உலகம் - இயக்கமாகிய ஆகர்ஷண வேகம் இல்லாத சடப்பொருளாகிவிடும். கலையின் அழகு அதைச் சுவைத்து ரசிக்கின்றவர்களின் அனுபவத்தில் பூர்த்தியாகின்றது அதாவது, தான்-அது என்ற வேறுபாடு ஒழிந்து தான் அதுவாகிவிடும் வேதாந்தமகாவாக்கியநிலை.

உலகம் வேகமாகச் சுழல்கின்றது; அது நமக்கு தெரிகின்றதா? அதனால் இயக்கம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டதான் முடியுமா?

அதே போன்று சரகவின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட திடீர்மாற்றங்கள் திசைதிரும்பி விட்டன. அவர்கள் சந்திப்பினால் ஏற்பட்ட கவர்ச்சியின் வேகம் வெளிக்குத் தெரியாது போனாலும் அவர்களிடையே நிகழ்ந்தவை இல்லை என்று ஆகிவிட்டமுடியுமா என்ன?

சரகவின் மனதில் பரபரப்பு. பரந்தாமனுக்குக் கல்யாணம். அவன் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. முதல்நாள், மற்றநாள் இப்படியே நாட்கள் சூனியமாக விரிகின்றன அவன் கற்பனைகள், அனுபவித்த சுகங்கள் அத்தனையும் வெறுமையாகிவிட்டன. அவளும் பின்னர் கல்லூரிக்குப் போகவில்லை.

ஆண், மனித வார்க்கத்தின் ஓர் அங்கம். அவன் எப்படிச் செய்தாலும் உலகம் அவனைப் பற்றிக் கவலைப்படாது. ஆனால் அவன்.....? வீட்டில் தனிமை யுடன் தனிமையாய் உறவாடி சூன்யத்தின் பெருங்கதியில் மூழ்கிப் படுக்கையில் கிடந்தான். உணர்ச்சிப் பெரு வெள்ளத்தின்

ஆதி - அந்தமில்லா பெருவழியில் உடன அவளுக்கு பொருத்த மில்லாத செருகலாய் பட்டது. வாழ்க்கையின் அன்றாட தேவைகள், கடமைகள், அவசியமற்றதாய் - அர்த்தமற்றதாய் புலப் பட்டன. யார் யாரோ வந்தனர் - சென்றனர். நன்றாகக் காய்ச்சிய பால் ஆடைபட்டு நிற்பது போல அவன் உள்ளத்தின் கற்பனை வெள்ளம் பரந்தாமனுடைய தகாத செய்கையினால் தளர்ந்து ஆடைபட்டு நின்றது.

பின்னர் பெற்றோரின் வற்புறுத்தலின் பேரில் பணக்கார வாலிபனும் கல்யாணமாகி பிரசவத்தின் போதே மனைவியை இழந்தவனுமான ரவியை மணம் முடிக்க ஒப்புக் கொண்டான்.

திருமணம் நடந்தது. முதலிரவன்றே கணவன் தன்னிடம் அப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டான் என்று எதிர்பார்த்திருக்காத சரக ரவியின் தூய உள்ளத்தைக் கண்டபோது பதறி விட்டான். அவனுடைய கபடமற்ற வெள்ளை உள்ளக் கண்ணாடியில் தன் கறை படிந்த வரலாற்றை மறைக்க முடியாது திணறினான். சிந்தனைகள் அறுந்து தெளிந்த போது கட்டிலின் விளிம்பில் தன்னை பார்த்தபடி நிற்கும் ரவியைக் கண்டான். ஓடிச் சென்று அவன் பாதங்களைப் பற்றினான்.

அவன் உள்ளத்தில் ஓர் முடிவு உறுதியாகி விட்டது. உண்மையைப் பேசி அதனால் ஏற்படும் விளைவு வாழ்வில் ஓர் நிறைவை ஏற்படுத்தும் என்ற நம்பிக்கைத் துளிர் நெஞ்சில் நிறைந்து விட்ட போது உண்மையைக் கணவனிடம் கூறி விட வேண்டும் போலிருந்தது.

“அத்தான்” என்னுள்.

“என்ன சரக. ஏன் பித்துப் பிடித்தவன் போலிருக்கிறாய். நான் தவறு செய்து விட்டேனா?”

“இல்லை அத்தான் இல்லை. தவறு செய்தவன் நான் தான். கல்யாணமாக முன்பும் சரி-பின்பும் சரி ஒரு பெண் ஒருவனுடன் கூடி விட்டால் அவின் ‘கண்ணி’ என்ற அந்தப் புனிதத் தன்மையை இழந்து விடுகின்றான். அதே ரீதியில் நானும்...” அவன் தன் வரலாற்றையே கூறி முடித்தான்.

அவன் கூறிய அனைத்தும் ரவிக்கும் ஏற்கனவே தெரிந்தது தான். ஆனால் அவன் உண்மையை ஒப்புக் கொள்கின்றானா என அறியவே கேட்டான். தவறிழைப்பது சந்தர்ப்பவசத்தினால் ஆசையின் வேகத்தால்-அறியாமையால். அதே வேளையில் தவறை ஒத்துக்கொள்ளாது மூடி மறைப்பது தான் மேலும் தவறிழைக்கத் தூண்டுவது. இதை நன்கு அறிந்த ரவிக்கு சரகவின் பேச்சு மனநிறைவைக் கொடுத்த தென்றே கூறவேண்டும். ‘சரக’ என்று அவளை வாரி அள்ளினான். என்ன நிகழுமோ என்று ஏங்கியவளுக்கு அவனுடைய செய்கை ‘உண்மைக்கு அழிவு இல்லை என்ற’ தத்துவ நிறைவை உணர்த்தியது.

உண்மையின் நிறைவில் இரு உள்ளத்திலும் உணர்ச்சிப் பிரவாகம் கிளர்ந்து எழுந்து ஒன்று சேர்ந்து சங்கமமாகத் துடித்தன.

ஆண்-பெண் மனித உணர்வுகளின் சங்கமம் சிருஷ்டி விநோதங்களில் புனிதமானது. சிருஷ்டிகர்த்தாவான தெய்வம் - பேசாது. மனிதனும் சிருஷ்டிகர்த்தாவாக மாறும்பொழுது பேசும்சக்தியை இழந்து தன்னில் தெளிந்த ஓர் நிறைவைப் பெறுகின்றான் போலும்.

காவியம்

‘மகாகவி’யின்

கலட்டி

முன் மொழிவு

கலட்டி இளைஞர் கழகத்தொரு நாள்
செல்லையன் எழுந்தான். ஏழவும்,
சொல்மாரி ஒன்று அவை சிலிர்க்கத் தொடர்ந்ததே;

“பாலையே நிகர்த்த பசிய தண்ணீரால்
பலபல அதிசயம் விளைத்தல்
சாலும் என்பதனைச் சரிவரக் கண்ட
தருக்கிலும் செருக்கிலும் திளைத்தோம்
மேலும் ஐந்தாறு கிணறுகள் வெட்டல்
வேண்டுமென் றெடுத்தனம் முடிவு
காலையில் எழுந்தால், மாலையாம் வரையும்
கலட்டியைத் திருத்தினம்; தழைத்தோம்.

“இருபது பேர்கள் நாங்கள்; எங் களுக்கேன்
இத்தனை விசாலமாய்க் கிடக்கும்
பெரு நிலம்? இதில் ஓர் பகுதியைப் பிற்பேர்
பெறுவது தகுமென ஒரு நாள்
இரவிலே துயிலா திருக்கையில் நினைந்தேன்;
எப்படி நும் கருத்து? இசைப்பீர்!
அருகிலே வதியும் சில குடி களுக்கோர்
அங்குல நிலமில்லை, நினைப்பீர்;

“உருகும் ஓர் இதயம் கொண்டவர் மனிதர்;
உங்களுக் கிதைச் சமர்ப்பித்தேன்;
தருக நம் புலத்தில் ஒரு பகுதியினைத்
தாழ்த்தப்பட்டுள்ளவர் தமக்கே!
பெருமை உண்டிதனால் என்பதற் காகப்
பேசிட வில்லை நாள் இதனை;
அருகதை உடையார் அவர்கள்! நாம் அளித்தால்,
அறமும் நம் பயிர் எனத் தழைக்கும்!”
நிறைந்த அவ் வவையிலே நிமிர்ந்து நின்றிவை
அறைந்தான் செல்லையன் அமர்ந்தான்.
“சிறந்தது!” என்றெவரும் செப்பினர் மகிழ்ந்தே!

தீர்மானம்

ஆருமே உயர்வானவர் மக்கள்; எல்
லாருமே உறவானவர் அன்றோ?

“நாட்டினுக்கே அவ தூறு-அந்த
‘நல்லவர்’ நம்மிலும் வேறு-படக்
காட்டி யிருக்கிற வாறு-செல்லக்
காலம் புகுந்ததில் வேளை” எனச் சொல்லி,
நீட்டுரை ஒன்று நிகழ்த்தி அமர்ந்தான்,
நித்தம் தகுந்ததோ டொத்துழைக் கின்றவன்,
பாட்டினால் அன்றைய நாடகம் மேம்படப்
பண்ணிய முத்தையன் என்ற இளையவன்!-

ஆருமே உயர்வானவர் மக்கள்; எல்
லாருமே உறவானவர் அன்றோ?

“மேலவர் கீழவர் என்று - சிலர்
வேடிக்கை காட்டுதல் நின்று-புதுக்
காலை விடிவது நன்று - பல
காலம் கிடந்தார் உழன்”றென்று கூறியும்,
“சீலம் பிறப்பில் கிடைப்பதன்!” றென்னவும்,
‘செய்கையில் தான் உண்டு மேன்மைகள்!’ என்னவும்,
“ஏலும் வகையில் உதவிடு வோம்!” என்றும்
ஏழெட்டுப் பேர்கள் ஒன்றாய் எழுந் தோதினர்!-

ஆருமே உயர்வானவர் மக்கள்; எல்
லாருமே உறவானவர் அன்றோ?

ஆளுக்கோர் ஐந்து பரப்புத் தர
அத்தனை பேர்க்கும் விருப்பு-“சரி,
நானாக்கே நீ சென் றழைப்பு-விடு!
நானாயின்றே அவர் வந்து குடிபுக,
வேளைக்கே நாங்கள் ஒழுங்குடன் செய்வது
வேண்டும்?” என் றேசிலர் தூண்டி எழுந்தனர்.
‘ஆளத்தக் கோர்கள்-அடிமைகள்’ என்கிற
அந்த நிலைமையைச் சிந்த முன் வந்தனர்-

ஆருமே உயர்வானவர் மக்கள்; எல்
லாருமே உறவானவர் அன்றோ?

சிறப்புரை

வைரவர் கோயில் வீதியில் மாவை
இளைஞரின் ஒரு பொதுக் கூட்டம்.
செல்லையன் சிறப்புரை செய்து நின்றானே!

‘துணியினை வெளுக் கின்றோரும்,
துணிந்து தம் நிலத்தில் நெல்லு
மணியினை வினைக் கின்றோரும்,
மருந்துகள் கொடுத்து மக்கள்
பிணியினை ஒழிக்கின் றோரும்
பெருங்கடல் மிசை யேசென்றெம்
பணியினைப் புரிந்து மீண்டு
பாரைமீன் அளக்கின் றோரும்,-

“கோயிலிற் பூசை செய்து
கொண்டிருப்பவரும், வெல்லும்
நாயனம் ஊ துவோரும்,
தலைமயிர் நறுக்கு வோரும்
ஆய்மலர்த் தொடைகள் ஆக்கி
அளிப்போரும் பனையில் ஏறித்
தூயதோர் பதநீர் கண்டு
தொடர்ச்சியாய்க் கொடுக் கின்றோரும்--

மண்ணெடுத்துக் குடம்வனை வேடரும்
மரம் எடுத்துப் பொருள் புனைவோரும்
வெண்ணிறத் திரையில் நடிப்போரும்,
மேடை நாடகம் ஆடிடுவோரும்
பெண்ணி னத்தை ‘நகை பண்ணு’வோரும்,
பெற்ற பண்டம் பிறகு விற் போரும்
விண் நிலத்தில் விளைப்பவர் ஆவார்-
வீரருக் கிடை வேற்றுமை ஏது?

“அவர்கள் தம் முள் மணந்திடலாகும்!
அருகிலே அமர்ந் துண்டிடலாகும்!
சுவர்கள் கட்டி எழுப்பி, இவற்றுட்
சுருங்கி நிற்பது வோ பிசகாகும்!
எவர்கள் மற்றவர் மீதொரு தீங்கும்
எண்ணி டாது பணி புரி வாரோ,
அவர்கள் வையம் அளிக்கிற பேராம்
அவர்கள் கட்டிய தே நம தூராம்!”

மேடை மீதினில் ஏறி இவ்வாறு
மெய் விளம்பிய செல்வைய னுக்கோர்
ஆடை போர்த் து அதனைப் பொன்னாடை
ஆகக் கொள்ளுதல் சாலும் என்றாலும்,
கோடை காலம்! பெரு மழை இல்லை!
கூட நின்றவர் கண்மணி கண்ணில்
ஒடை ஒன்று பிறந்தது கண்டார்;
ஒகை ஊரவரிற் பலர் கொண்டார்.

“தீண்டாமை என்பது தீமை-எனச்
செப்பவந் தானே அவ் வுமை-அதை
வேண்டாம் என்றான் உள்ளம் ஆமை! -எமை
வீணர் என் றே அவன் வீசிக் கதைப்பதும்,
ஆண்டாண்டு காலமாய் ஐயர் உரைக்க, நம்
அப்பனும் பாட்டனும் ஒப்புக் கொடுத்ததைத்
தோண்டிக் குறிக்குள் புதைக்கவும், நாம் எதும்
சொல்லா திரோம்.” என்று சொல்லியமைந்தனர்!

நல்ல தொன்று நடப்பதென்றால் அதை
நாலுபேர்கள் எதிர்ப்பதும் உண்டே!

தாழ்த்தப் பட்டோர் குடிசைகள் கலட்டியில்
அமைந்தன குடி புகுந்தார்கள்.
விடிவினை நோக்கி விரைந்து போயினரே!

எதிரொலி

நல்ல தொன்று நடப்பதென்றால் அதை
நாலுபேர்கள் எதிர்ப்பதும் உண்டே!

ஆடறுக்கும் முதலாளி-அவர்
அன்புக் குரியகா ராவி-பிற
முடர் இருவர்கள், கோழி-என
முந்தலில் நின்றோரு நாட் கொக்க ரித்தனர்;
“நாடு கிடக்குது கெட்டு மிகமிக!
நாங்கள் பார்த் தெங்ஙனம் வாளா இருப்பது?
காடைத் தனங்கள் கலட்டியர் இத்தனை
காட்ட, நாம் இன்னமும் கண்டு கிடப்பதோ?--”

நல்ல தொன்று நடப்பதென்றால், அதை
நாலுபேர்கள் எதிர்ப்பதும் உண்டே!

“எல்லாரு மே ஒரு சாதி-என்றான்;
எப்படிக் காணும் இச் சேதி!-அந்தச்
செல்லைய னுக்கோர் அந் தாதிச் செய்யுள்
செய்து தரும்படி செப்பிச் சுப்பையரை
மெல்லப் பிடித்துக், கிடைத்ததும் அச்சிட்டு.
மேதினி எங்கும் பரப்பிடு வோம்! அவர்
பொல்லாக் கவிதையால் போரும் அவன் மாளம்!
‘பூப்பூ’ எனப் பின்னர் பார்ப்பார் சிரிப்பார்கள்”-

நல்ல தொன்று நடப்பதென்றால், அதை
நாலுபேர்கள் எதிர்ப்பதும் உண்டே!

வளரும்

அமைவான செந்தமிழிலே, அலைபுரண்டோடும் இலக்கியச் சுவை; பார்ப்போர் மனதை இலக்கியப் பித்தர்களாக்கும்-அற்புதமான தலையங்கம்.

பொங்கல் மலரிலே, பொங்கித்ததும்பும், சிறுகதைகள், இலக்கியக்கட்டுரைகள், தொடர் நவீனங்கள், குயிலின் ஓசை தரும், "கவிதைப்பகுதி" இத்தனையும் ஒருங்கே அமைந்திருந்த, 'விவேகி'யின், "அரும்பு" மலரை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும், பற்பலருள் நானொருவன்.

கன்னடம் அ. கனகசூரியர்

கீதம் இனிய குயிலே

'குயிலோசை' கவிதை ஏட்டின் இன்னிசையில் மகிழ்ந்தேன். ஊக்கமளிக்கவேண்டிய உன்னதமான துணிகரமான முயற்சி. எனது பாராட்டுக்கள்.

மீசைலை க. சி. கிருஷ்ணசாமி(கிட்டு)

கனிகள் வேண்டும்

'ஈழத்துக் கவிதைக் கனிகள்' மூலமும் 'குயிலோசை' மூலமும் பல கவிஞர்களை வெளிக்காட்டியுள்ளீர்கள். மிக நன்று, தொடர்ந்து. வெளியிடுங்கள் மன்னப்பிட்டி S. P. அலோசியஸ் 'நாவல் கடல்'

'நந்திக்கடல்' ஈழத்து நாவலுலகில் நல்லதொரு இடத்தைப் பெறும். சரளமான நடையில் கதை செல்கிறது. வாசகர்களுக்கு வரலாற்றுப்பாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்தும் முறை, விறுவிறுப்பாகவும், சுவாரஸ்யமாகவும் உள்ளது.

கொழும்பு—மா. தேவிகாரணி

முத்தாரம்

விவேகியில் வெளிவந்தகதைகளுக்கு முத்தாரம் போல, தடித்த எழுத்துக்களில் கதைகளுள் பொதிந்திருந்த ஆழந்த கருத்துக்களைப் போட்டிருந்தமை, படிக்கும் வாசகர்களின் கவனத்தையும் கருத்தையும் கவரும் வண்ணம் அமைந்திருந்தது. ஒவ்வொரு திங்களும் இதே வண்ணம் அமைந்தால் நலம்.

ஸ்பிரிங்வல்லி இராசாவதி

காதலென்ன கத்தரிக்காயா?

"நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு வரதரின் படைப்பு 'காதலென்ன கத்தரிக்காயை' இரசிக்க முடிந்தது. ஆனால் அவருக்கே உரித்தான பழைய முத்திரையைக் காணோம். 'ஈழத்தில் சிறுகதை இலக்கியம் தரமான கட்டுரை, மற்றைய 'செந்நாக்குகள்'; 'எல்லங்குச் சுழி' அருமையான கதைகள்- முற்றிலும் சினிமா கலப்பற்ற நவம்பர் விவேகி, மொத்தத்தில் சிறப்பு மிக்கது."

தாபி-சுப்பிரமணியம்

திருக்கோணமலை

காவிய நாடகம்

'மூன்று முழு நிலவுகள்' வரலாற்றுச் சான்றுகளுடன் உண்மையான புத்த வரலாற்றுண்மைகளை வெளிக்கொணருகிறது அர்த்த புஷ்டியான அழகான உரையாடல்கள் படிக்கச் சுவையாக உள்ளன. காவிய நாடகமாக இதுவிளங்குகின்றது. இதனை எப்போது மேடையில் பார்க்கலாம்?

மட்டக்களப்பு - சு. சபாபத்தினம்

[பல நாடகமன்றங்கள் நாடக ஆசிரியருடன் தொடர்பு கொண்டுள்ளன, விரைவில் நல்லதொரு நாடகமன்றம் அரங்கேற்றம் உரிமையுடன் பெறலாம் - செ.செ]

காட்சி 4

[கொடியோர் மனம் போன்ற காரிருட்டு, சுந்தரியின் வீட்டுக்கதவு தட்டப்படுகின்றது]

சுந்தரி : (உள்ளிருந்தபடி) யாரது?... இந்த நடு நியியில் வந்து தட்டுவது?...

தேவன் : நான்தான் சுந்தரி!...கதவைத்திற.

சுந்தரி : (புரியாமல்) நான்தான் என்றால்...?...யாரது?...

தேவன் : (பதட்டக்குரலில்) என்ன சுந்தரி... நான்தான் தேவதத்தன். கதவைத்திற...அவசரம்...ம்... சீக்கிரமாகக் கதவைத்திற!

சுந்தரி : (அவசரக்குரலில்) என்ன! நீங்களா?... கொஞ்சம் பொறுங்கள்...

[கதவைத் திறக்கிறாள். தேவதத்தன் அவசரமாக உள்ளே நுழைந்து கதவைத் தாழிடுகின்றான். அவன் உடையெல்லாம் அலங்கோலமாக உள்ளது]

சுந்தரி : (பதறிய குரலில்) இதென்ன கோலம் பிரபு!... எங்கு போய் விட்டு இந்தக் கோலத்தில், இந்த நேரத்தில் வருகிறீர்கள்?

தேவன் : உஷ்!... மெல்லப்பேசு சுந்தரி... காவலாளிகள் நம்மைத் துரத்தி வருகிறார்கள்.

சுந்தரி : நம்மையா?வேறு யாராவது உங்களுடன் வந்திருக்கிறார்களா? எங்கே அவர்கள்?...

தேவன் : அவர் தப்பி விட்டார்!... இந்த நேரம் தன்னிடம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டிருப்பார்.

சுந்தரி : யாவர் ?

தேவன் : உஷ்... அது இரசியம்... உரக்கப் பேசாதே...

சுந்தரி : ஏன் இப்படிப் பயந்து நடுங்குகிறீர்கள்!... என்ன குற்றம் செய்து விட்டு வந்திருக்கிறீர்கள்... இதென்ன கோலம்...

தேவன் : ஒரு குற்றமில்லை சுந்தரி... புத்தரின் அறவுரை கேட்கப் போயிருந்தோம்..... அங்கு ஒரே கலவரமாகி விட்டது..... பயந்து வந்து விட்டோம்...

சுந்தரி : ஐயோ!..... என்ன தரும சக்கரப் பிரவர்த்தனம் கேட்கப் போயிருந்த இடத்திலா குழப்பம் செய்து விட்டீர்கள்!..... ஐயோ!... பெரும் பாவம் செய்து விட்டீர்களே!

தேவன் : (திடுக்கிட்டுக் கோபத்து) என்ன சுந்தரி... உளறுகிறாய்... நானா குழப்பம் விளைவித்தேன் என்றேன்... முழு வார்த்தையை யும் கேட்காமல் குற்றம் சுமத்துகிறாயே...

சுந்தரி : (சற்று மகிழ்வுக் குரலில்) அப்படியானால் நீங்கள் குழப்பம் செய்யவில்லையா?... என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்... உங்களுக்கும் புத்தருக்கும் தான் நெடும் பசையாச்சே! அதனால் அவசரப்பட்டு நீங்கள்தான் ஏதாவது செய்து விட்டீர்களோ எனப் பயந்து விட்டேன்!... அப்படியானால் யாருக்காகப் பயந்து ஓடிவந்தீர்கள்... அங்கு என்னதான் நடந்தது? புத்தரை வெறுக்கும் தாங்களா பிரவர்த்தனம் கேட்கச் சென்றது ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே?...

தேவன் : (பெருமூச்செறிந்து) உண்மைதான் சுந்தரி... ஆனால் என் அருமை யசோதராவின் வாழ்வைக் கெடுத்த அவன் எப்படியிருக்கிறான் எனப் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். ஆனால்..... அவனோ... யசோதராவின் எண்ணம் கொஞ்சமுமின்றி சுற் றிலையாக அல்லவா இருக்கிறான். நாற்புறமும் உலகைத் துறந்த பிக்குக்கள்... இந் நிலையில் அவனுக்கு எப்படித்தான் யசோதாவின் நினைப்பு வரும்... அவனைப்பற்றிக் கொஞ்ச மென்றாலும் நினைத்தானால்... என் முயற்சி வெற்றி பெறும். யசோவின் வாழ்க்கையும் மலர்ச்சி பெறும்...

சுந்தரி : (பெருமூச்சுடன்) உண்மைதான் பிரபு!... அவருக்கு யசோ தையின் நினைப்பு கொஞ்சமுமில்லைத்தான். அதனால் தான் உலகிற்கு தொண்டாற்ற முடிகிறது.

தேவன் : ஆனால்... என் யசோதைதான் அவன் நினைவை மறக்க முடியாமல் வாழ்கிறான்... அவனும் தன் வாழ்வை துறவியின் வாழ்க்கையாக்கிவிட்டான். பூஜைக்குச் சென்ற மலர் வீதியிலே விழுந்து விட்ட கொடுமை. அவன் விடும் பெருமூச்சுகள் என் இதயத்தையே சுட்டெரிக்கிறதே சுந்தரி... சுட்டெரிக்கிறதே!...

சுந்தரி : அதுசரி...பிரபு... கழுகுமலையில் பிரவர்த்தனத்தின் போது என்னதான் நடந்தது?...

தேவன் : ஒன்றுமில்லை சுந்தரி. புத்தரின் பிரசங்கம் நடந்துகொண்டிருந்தபோது திடீரென பாருங்கல் ஒன்று மேலிருந்து புத்தரை நோக்கி உருண்டு வந்தது... ஒரே கலவரமாகிவிட்டது. பிரவர்த்தனம் கேட்க வந்த மக்களெல்லாம் அவிழ்ந்த நெல் விக்காய் மூட்டைகளாகச் சிதறி ஓடிவிட்டனர்...

சுந்தரி : ஐயோ...அப்படியானால் பகவானுக்கு ஏதாவது ஆபத்து...

தேவன் : ஒன்றுமில்லையாம்... காலின் பெருவிரலில் மட்டும் சொற்பக் காயமாம்...

சுந்தரி : (நிம்மதியாக பெருமூச்சு விட்டு) அப்பாடா!... ஆபத்து ஒன்றுமில்லையே!... மிகவும் பயந்துவிட்டேன்...

தேவன் : ஆபத்து ஒன்றுமில்லை என்று கேட்க உனக்கு நிம்மதியாக இருக்கிறது. ஆனால் எனக்கோ தீவிரமாக இருக்கிறது. அவன் இறந்திருந்தால் எனக்கு எவ்வளவு நிம்மதியாக இருந்திருக்கும். என் யசோதையின் வாழ்வைக் கெடுத்த பாவி யல்லவா?... (பற்களை நெறுமியபடி) பாவி...தப்பிவிட்டான்...

சுந்தரி : (மீண்டும் சந்தேகத்துடன்) உண்மையைச் சொல்லுங்கள் நீங்கள்தானே பாறையை உருட்டி விட்டீர்கள்! உங்கள் பேச்சைக் கேட்க எனக்குச் சந்தேகமாக உள்ளது. உண்மையைச் சொல்லுங்கள்.

தேவன் : (சில விநாடி முகம் கறுக்கிறது பின் சிரித்துச் சமாளித்துக் கொண்டு)...ஹா...ஹா... நீ மிகவும் கெட்டிக்காரியடி சுந்தரி... உன்னிடம் அழகும், யௌவனமும் தான் இருக்கிறது என்று இதுவரை எண்ணியிருந்தேன்... ஆனால் நீ மிகவும் புத்திசாலி என்பதையும் இன்று தெரிந்து கொண்டேன்...

சுந்தரி : (சினந்து) போதும் புகழ்மலை உண்மையைச் சொல்லுங்கள்!

தேவன் : நான் ஒன்றும் செய்யவில்லை சுந்தரி. ஆனால் தானாக வந்த ஆபத்து எனக்கு உதவியிருந்தால்... அவன் இறந்திருந்தால் நான் மகிழ்ச்சி கொள்வதில் தவறு என்ன இருக்கிறது சுந்தரி!...

சுந்தரி : என்ன மகிழ்ந்திருப்பீர்களா? பகவான் இறந்திருந்தால் உங்கள் யசோவின் வாழ்வு... மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் என்பதனை உணராமல் பேசுகிறீர்களே.

தேவன் : (கோபத்துடன்) என் யசோதையின் வாழ்வு கெட இன்னும் என்ன இருக்கிறது?... இப்போது அவள் வாழ்வா வாழ்கிறாள்? என்று சித்தார்த்தன் அவளை... அன்பு மகனைத் துறந்து போனானோ அன்றே அவளும் நடைப்பிணமாகி விட்டாளே!

உணர்ச்சிகளைத் துறந்த துறவியாகி விட்டாளே!... அரண்மனையில் வாழ்ந்தாலும் உள்ளத்தளவில் ஒரு தபஸ்வினி... ராஜபிக்குணியாகி விட்டாளே!... அவளின் அழகு... யௌவனம்... புத்திசாலித்தனம்... மகிழ்ச்சி... எல்லாமே அற்று விட்டதே... யசோவை எங்களிடமிருந்து பறித்து அவள் வாழ்வை சீர்குலைத்துச் சித்திரவதை செய்யவா அவளை மணந்தான்? அப்படிப்பட்டவன் இருந்தால் என்ன!... இறந்தால் என்ன?...

சுந்தரி : அப்படிச் கூற முடியாது பிரபு!... தன்னைத் தொட்டு மணந்தவன் தன்னை விட்டு விலகி நடந்தாலும் அவன் சென்ற இடத்திலாவது நல் வாழ்வு வாழ்வதையே கற்புடைய மங்கையர் விருப்புவர். அதிலும் யசோதைக்கு வாழ்வின் பயனாக இரா குலன் இருக்கிறான்... அவனைப் பார்த்தே அவள் சித்தார்த்தருடன் பிணைந்து வாழ்ந்த வாழ்வின் இன்ப நினைப்பிலேயே தன் காலத்தைக் கழித்து விடுவாள். அப்படிப்பட்டவள் தன் கணவனையே இழந்து விட்டால்... அவளின் கொஞ்ச நிம்மதியும் குலைந்து விடாதா?...

தேவன் : (யோசித்து) உண்மைதான் சுந்தரி... அப்படியானால் அவளுக்கு மீண்டும் சித்தார்த்தனுடன் வாழ வேண்டும் என்ற விருப்பு இருக்காது என்கிறாயா?...

சுந்தரி : அப்படிச் சொல்ல முடியுமா?... வாழ்ந்து அனுபவித்தவள் அல்லவா?... அவளுக்குத்தான் தாம்பத்தியத்தின் அருமையும் பெருமையும் தெரியும்... அவள் தாம்பத்திய இன்பம் அனுபவிக்காதவளாக இருந்திருந்தால் அவளுக்கு கவலையே இருந்திராது. பிறவிக் குருடருக்கு கண்ணில்லாத துன்பம் பெரியதாகத் தெரியாது. இடையில் கண்ணொளி இழந்தவர்க்கோ அதுவே பெரும் சோதனை...

தேவன் : அப்படியானால் நீ என்னதான் கூறுகிறாய்?...

சுந்தரி : நான் ஒன்றுமே கூறவில்லை. அவர்களின் வாழ்வுப் பக்கம் போகாதீர்கள். அவர்கள் வாழ்வு விதிப்படியே நடக்கிறது...

தேவன் : அதற்காக யசோதையின் வாழ்வு சீரழிய நாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதா?... விதியை மதியால் வெல்ல முடியாதா?...

சுந்தரி : நீங்களோ பகவானை மீண்டும் யசோதையுடன் சந்திக்க வைக்க முனைகிறீர்கள்... ஆனால் அவரோ பெண் உலகத்தினி ருந்தே விலகி வாழ்கிறார். அப்படிப்பட்டவரை எப்படி நீங்கள் மீண்டும் யசோதையிடம் சேர்ப்பிக்க முடியும்.

தேவன் : மீண்டும் அவனுக்குப் பெண்ணின்பத்தை காட்டிவிட்டால்...

சுந்தரி : (சிரித்து) விளக்கை விட்டில் நெருங்க முடியுமா?...

தேவன் : இல்லை சுந்தரி... சிலசமயம் விட்டில் விளக்கை அணைத்து விடுவதுமுண்டு...

சுந்தரி : (திடுக்கிட்டு) நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் பிரபு!...

தேவன் : (தயக்கத்துடன்) கோபித்துக் கொள்ளமாட்டாயே சுந்தரி...

சுந்தரி : உங்கள் பீடிகையைப் பார்த்தால் பயமாகத்தானிருக்கிறது... ம்... சொல்லுங்கள்...

தேவன் : உன் உதவி தேவை!...

சுந்தரி : என் உதவியா? எதற்கு...

தேவன் : புத்தனை மீண்டும் இல்லறச் சோலையில் ஆழ்த்த.

சுந்தரி : நானா?...

தேவன் : ஆமாம். நீதான் இதற்கு ஏற்றவள்!

சுந்தரி : (அவறி) என்ன சொல்கிறீர்கள் பிரபு!...

தேவன் : பயப்படாதே சுந்தரி... கொஞ்சம் அமைதியாகக் கேள்... எல்லாம் யசோதராவின் வாழ்க்கைக்காக என்பதால் மனதைத் திடப்படுத்திக் கொள்... அதனால் எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்படும் என்பதால் இதனை உன் கடமையென எண்ணிக் கொள்...

சுந்தரி : ...ம்... சொல்லுங்கள்... நான் என்னதான் செய்யவேண்டும்...?

தேவன் : புத்தன் பிட்ஷா பாத்திரம் ஏந்தி காலை வேளையில் இத் தெரு வழியே வரும்போது நீ அவனை விசேட அக்கறையுடன் உபசரிக்க வேண்டும்... அவருடன் நீ பழகும் விதத்தில் அவனுக்கு உன்மேல் அன்பு வரவேண்டும். அப்படியில்லாவிட்டாலும் நீயும் அவனும் உறவுள்ளவர்கள் என்ற பேச்சாவது வரவேண்டும்.

சுந்தரி : ஐயோ!... என் கற்பில் மாசு பட்டு விட்டால்..... அது உங்களுக்கு அவமானமில்லையா?...

தேவன் : இது ஒருவகை நடிப்புத்தானே சுந்தரி... இதனால் புத்தனின் பெயர் கெடும். ஊர் மக்கள் தூற்றுவர். அவன் தவமுற்சிகள் நிற்கும்... தன் முயற்சியில் தோல்வியுற்று மீண்டும் நாடு திரும்பி விடுவான்... நீ என்ன சொல்லுகிறாய் சுந்தரி?...

சுந்தரி : (விம்மலுடன்) நான் என்ன சொல்ல இருக்கிறது. உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டியவள் நான்... ஆனால்... அந்தப் புனித ஜோதி முன் எங்கள் முயற்சி எங்ஙனம் வெல்ல முடியும்...

தேவன் : பயப்படாதே! வெற்றி நிச்சயம் எங்களுக்கே... வா!..... நேரமாகி விட்டது... படுக்கைக்குச் செல்லலாம்.

[இருள் சூழ்கிறது]
திரை

காட்சி 5

[சுந்தரி மற்றவர்கள் சந்தேகிக்கும் வண்ணம் புத்தருடன் நெருங்கிப் பழகுகின்றாள். தினசரி இரவு பகவானின் இருப்பிடம் செல்வது போல் பலரும் நம்பும்படி நடக்கின்றாள். ஒரு நாள் இரவு, ஜெதவன் விகாரம். புத்தர் நிஷ்டையில் இருக்கும் போது சுந்தரி கர்ப்பினியாக வருகின்றாள்.]

சுந்தரி : பிரபு!...

புத்தர் : (விழித்து) யாரம்மா நீ?

சுந்தரி : என்னை உங்களுக்கு ஞாபகம் இல்லையா தாகதரே! நான் தான் சுந்தரி...

புத்தர் : புரியவில்லையம்மா!... யாராயிருந்தால் என்ன? நீ இங்கு வந்த காரணம். அதுவும் இந்த நேரத்தில்...?

சுந்தரி : (சாகசத்துடன்) என்னை மறந்தா போனீர்கள்?

புத்தர் : நான் உலகின் உயிர்களை ஒரு போதும் மறப்பதில்லை. உனக்கு என்ன வேண்டும்?

சுந்தரி : எனக்கு நீங்கள் வேண்டும்?

புத்தர் : என்ன?...

சுந்தரி : ஆமாம் சுவாமி எனக்கு நீங்கள்தான் வேண்டும்.

புத்தர் : நான் பரிவிராஜகன் அம்மா!...

சுந்தரி : எல்லாம் வேஷம். என்னுடன் கூடி இன்பம் அனுபவித்த தெல்லாம் மறந்தா பேசுகிறீர்கள்?

புத்தர் : (காதுகளைப் பொத்தி) நீ என்னதான் பேசுகிறாய் அம்மா?

சுந்தரி : தினசரி பிட்சைக்குவருவதுபோல் வந்ததெல்லாம் பொய்யா... ஊரை ஏமாற்றலாம்... என்னை ஏமாற்ற முடியாது... (என்று உரக்கப்பேச, அவர் சீடர்களும் பிறரும் ஒளித்திருந்து பார்த்துக் கின்றனர். கிசுகிசுக்கும் குரலில்... ஒரு பெண்... இந்த வேளையில்... அதுவும் விகாரத்தில்...)

புத்தர் : உன்னை ஏமாற்றினேனா?

சுந்தரி : பின்... ஒவ்வொரு இரவும் என்னை இந்த விகாரத்திற்கு வர வழைத்து என்னுடன் கூடி இன்பம் அனுபவித்ததன் பலனாக என் வயிற்றிலே வளரும் சிசுவுக்கு யார் காரணம்? தாங்கள் தாலே!...

[பிக்குகள் 'புத்தரா...நம்தேவனா?...' என வியக்கின்றனர்]

புத்தர் : அம்மணி! உனக்கு நான் என்ன கெடுதல் செய்தேன்? ஏன் என்னிடம் இந்தப் பழியைச் சுமத்துகிறாய்?

சுந்தரி : பழியா... நானா சுமத்துகிறேன். நீங்கள் அல்லவா என் மீது சுமத்துகிறீர்கள்.

புத்தர் : (அமைதியுடன்) பொய் கூறுதேயம்மா!

சுந்தரி : [சீற்றத்துடன்] பொய்யா!... நானா பொய் கூறுகிறேன். என்னை மஞ்சத்தில் கூடியதும் பொய்யா? .. மறவேன் உன்னை என்று தாங்கள் புகன்றதும் பொய்யா? அந்த இன்ப மயக்கில் என்னரும் செல்வமாம் கற்பினைத் தாங்கள் சூறையாடியதும் பொய்யா?... அதன் விளைவால் என் வயிற்றில் வளரும் இச் சிசுவும் பொய்யா?... இதில் எது பொய் தாதகரே!... எது பொய்?... வேண்டுமானால் இங்கு கூடியிருக்கும் பிக்குகளை அழையுங்கள்!... அவர்கள் முன்னிலையில் நான் நீதி கேட்கின்றேன்!...

புத்தர் : அம்மா!... நீ உண்மையாகவே இந்த வார்த்தைகளை கூறுகிறாயா?...

சுந்தரி : (சிரித்து) இதிலென்ன சந்தேகம்! உமக்கும் எனக்கும் உறவில்லை என்பதனை நீர் மறுக்க முடியுமா?...

புத்தர் : (மோகனச் சிரிப்புடன்) முடியாது. நிச்சயம் மறுக்க முடியாது... உனக்கும் எனக்கும் நிச்சயம் தொடர்புண்டு. என்று இந்த மண்ணில் ஜனித்தோமோ அன்றே இருவருக்கும் தொடர்பு உறவு ஏற்பட்டு விட்டது தாயே...நாம் பூராவின் குழந்தைகள்

சுந்தரி : (திடுக்கிட்டு) போதும் இந்தப் பசப்பு மொழிகள். இவ்வார்த்தைகளால் ஒன்றுமறியாத அப்பாவி மக்களை ஏமாற்றலாம். என்னை ஏமாற்ற முடியாது. என் வயிற்றில் வளரும் சிசுவுக்கு என்ன பதில் கூறுகிறீர்?

புத்தர் : உன் வயிற்றுச் சிசுவுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்வது?... உன் கணவனை அல்லவா கேட்க வேண்டும்?...

சுந்தரி : எனக்கு நீங்கள் தான் கணவர்...

புத்தர் : என்னம்மா கூறுகிறாய்?... சித்தம் சிதறிவிட்டதா?..... அல்லது உன்னை மணந்து கொள்வேன் என்று கூறி யாராவது இதயமற்றவன் ஏமாற்றி விட்டானா?... உண்மையைச் சொல் தாயே!... ஒரு எளிய துறவி மேல் எதற்காக வீண் களங்கம் கற்பிக்கிறாய்?...

சுந்தரி : (கேவியாசச் சிரித்து) ஆஹா... ஹா... நல்ல நடிப்பு. நடிப்புத் தொழிலில் நம் குலத்தவர்களை விட நன்றாக நடிக்கிறீர்களே!...

புத்தர் : என்ன! நீ ஒரு கணிகையா?...

சுந்தரி : அதனால் தான் என்னுடன் சுலபமாக உங்களால் உறவாடவும், உறவாடிய பின் இலகுவில் பிரியவும் துணிவு ஏற்பட்டிருக்கிறது... இதைக்கேட்பார்யாருமேயில்லையா? (விம்முகிறாள்)

புத்தர் : கணிகையின் வயிற்றுக்கு குழந்தைக்கு நான் காரணமா? (வேதனைக் குரலுடன்) அம்மா!... இது யார் செய்யக் குழ்ச்சி. என் மீது எதற்காக களங்கம் கற்பிக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கு என்ன கெடுதல் செய்தேன்? அது சரி, இப்போது.. இந்த நேரத்தில்... இந்த இடத்திற்கு வர வேண்டிய அவசியம் உனக்கு ஏன் ஏற்பட்டது தாயே?...

சுந்தரி : உங்கள் துரோகத்தை நேருக்கு நேர் கேட்கவே வந்தேன்.

புத்தர் : பகல் வேளை இல்லையா வருவதற்கு?...

சுந்தரி : பகலில் தாங்கள் விகாரத்தில் இருந்தால் தானே வருவதற்கு... நீங்கள் வருவீர்கள்... வருவீர்கள் என்று காத்திருந்தேன். ஏமாற்றி விட்டீர்கள். அதனால்தான் இந்தவேளையில் தங்களைத்தேடி வந்தேன்.

புத்தர் : (காதுகளைப் பொத்தி) ஏமாற்றினேன் என்று மட்டும் கூறுதே தாயே... நான் எதற்காக ஒரு அபலையை ஏமாற்றவேண்டும். அதனால் எனக்கு என்ன பலன் கிட்டிவிடும்? இப்போது நான் உனக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறாய்?...

சுந்தரி : நீங்கள் என்னுடன் வரவேண்டும்... இப்போதே வரவேண்டும்... இந்தத் துறவைத் துறந்து... என்னுடன் இல்லறம் நடத்த வரவேண்டும்.

புத்தர் : நானா?... இல்லறமா?... வேடிக்கைதான்... நான் துறவியம்மா துறவி...

சுந்தரி : துறவிக்கு எதற்காக ஒரு பெண்ணுடன் உறவு...?

புத்தர் : என்ன! நான் உன்னுடன் உறவு கொண்டேன் என்று எதற்காக வீண் பழிபோடுகிறாய்!... என் அவமானத்தில் உனக்கென்ன திருப்தியம்மா?

சுந்தரி : மீண்டும் நான் சொல்வதை மறுக்கிறீர்களா? அப்படியானால் என் வயிற்றுச் சிக...

[புத்தருக்குச் சந்தேகம் வருகிறது. இது ஒரு குழ்ச்சி என்பதைத் தெரிந்துகொள்கிறார். அவன் வயிற்றின் பருமன் இயற்கையானதாக இல்லாமல், செயற்கையாக இருப்பதை அவதானிக்கிறார். மூளையில் சிறு உபாயம் தோன்றுகிறது]

புத்தர் : அம்மா! உண்மையாகவேதான் இந்த வார்த்தையைக் கூறுகிறாயா?...

சுந்தரி : (சீற்றத்துடன்) பின்? நான் என்ன பொய்யா கூறுகிறேன்?

புத்தர் : (அவசரக் குரலில்) அம்மா சற்று விடிகி நில்!... உன் காலடியில் எதுவோ ஓடிவந்தமாதிரி... இங்கு ஒரே எலிகள் தொந்தரவு... உன் சேலையினடியில் எலி எதுவோ ஓடியது போலிருந்தது... எலி... கடித்தால் ஆபத்து... விலகி நில்...

சுந்தரி : (பதட்டத்துடன் அலறியபடி) ஆ...! ஐயோ!... எலியா... (விலகி ஓடுகிறாள். சீலையைத் தன்னிலை மறந்தவளாய் உதறித் தள்ள... அவளின் கர்ப்பிணிவேடம் குலைகிறது. வயிற்றில் கட்டிய பந்தசேலைகள் அவிழ்ந்து நிலத்தில் கிடக்க, பிட்சுக்கள், புத்தரின் சமயோசிதத்தையும், தூய்மையையும் உணர்ந்து 'ஆஹாரம்' செய்கின்றார்கள்.)

சுந்தரி : (அவமானத்தால் தலை குனிந்து) தாதகரே!... என்னை மன்னியுங்கள் (அவர் பாதங்களில் விழுந்து வணங்குகிறாள்).

புத்தர் : (கருணையுடன்) அம்மா!... நீ ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே... உன்னை யாரோ தூண்டியிருக்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால்... பெண்மைக்குரிய குணங்களை விட்டு... ஏன் உன் கற்பின் மீது மாசுபடுவதைக் கூட மறந்து நீ வந்திருக்கமாட்டாய்... எய்தவனிருக்க அம்பை நோவதில் பயனில்லை... எழுந்திரம்மா!...

சுந்தரி : (எழுந்து) தாதகரே!... உங்கள் கருணையே கருணை! பகைவனுக்கு அருளும் அருளே அருள். கருணைக் கடலான உங்கள் மீது பழி போடச் சொன்ன அவர்கள்... (என்று கூறும்போது ஒரு குறுவான் 'விர்'ரென்று பறந்து வந்து அவன் மார்பில் பாய்கிறது)

[பிக்குகள் ஓடிவந்து கொலை!... கொலை...! கொலைகாரன் ஓடுகிறான் பிடியுங்கள் எனக் கூக்குரலிடுகின்றனர். சிலர் அவனைத் துரத்திச் செல்கின்றனர். புத்தர் நிலத்தில் கிடக்கும் சுந்தரிக்கு சிகைப்பு புரிகிறார்.]

சுந்தரி : வேண்டாம்... தாதகரே! உங்கள் புனித கரங்களினால் என்னைத் தீண்டாதீர்கள் நான் பாவி.

புத்தர் : நோயுற்றவனுக்கு சிகைப்பு புரிவதுதான் மனித தர்மம்மா.

சுந்தரி : இல்லை! இல்லை! இனி நான் இறக்கவேண்டியவன்... சுட்டதங்கத்தில் சளங்கம் கற்பிக்கவந்த காதகி நான்..... நான் இறக்கவே வேண்டும்...

புத்தர் : இல்லையம்மா! குற்றம் செய்தவன் திருந்தவேண்டும், அதுவே உலக தருமம். குற்றம் செய்தவன் இறப்பதே நியதி என்றால் உலகில் ஒருவருமே இன்று இருக்கமாட்டார்கள்!... ஆ! இரத்தப் பெருக்கு நிற்கவில்லையே.

சுந்தரி: நான் இறப்பது உறுதி புத்தரே!... என்னைக் கொன்றவர்களை நானறிவேன். அவர்கள்தான்... அவர்கள்தான்... [பேச்சுத் தியங்குகிறது.]

புத்தர்: யாரம்மா அவர்கள்?

சுந்தரி: அவர்கள் தான்... சொன்னாலும் நம்பமாட்டீர்கள், ஐயோ... நெஞ்சை ஏதோ அடைக்கிறதே...

புத்தர்: யாரம்மா அவர்கள்...

சுந்தரி: வேறுயாரும்ல்ல... நம்... நம்... மன்னர்... மற்றது தேவதத்தன்... [எல்லாரும் வியப்புக்குரலில் 'ஆ!' என்ற சப்தம்]

புத்தர்: என்ன நம் அரசரான இந்தக் கொடுமையைச் செய்தார்?... அவருக்கு நான் என்ன செய்தேன்?

சுந்தரி: உங்கள் புகழே அவருக்கு கெடுதலாக இருக்கிறது தாதகதரே!

புத்தர்: (சிந்தனையுடன்) ஆமாம் என்னிடம் புகழ் என்கின்ற செல்வம் இருக்கிறதே? இதனை எங்ஙனம் நீப்பேன். இது நீக்மடியாதது. ஆனால் அதனைத் தடுக்கமுடியுமானால் நான் பரிநிர்வாணத்தை விரைவில் அடைந்துவிடவேண்டும்... ஆமாம்...

சுந்தரி: (திடீரென) ஆ! ஐயோ...! "தாதகதரே! என்னை மன்னியுங்கள்... [இறக்கிறாள் அனைவரும் சோகமாகி நிற்கின்றனர். அப்போது ஓர் உருவம் ஓடி வந்து புத்தரின் கால்களில் விழுகிறது.]

புத்தர்: (திடுக்கிட்டு) யாரது?...

[விழுந்த உருவம் எழுகிறது. எல்லாரும் 'மன்னர்! மன்னர்!' என வியக்கின்றனர்]

புத்தர்: யாரது? மன்னர் பிரானா?... அதுவும் இந்த வேளையில்..... இதென்ன கோலம்!...

அஜாதசத்ரு: ஐயனே!... என்னை மன்னித்து விடுங்கள்..... இன்று தான் உங்கள் பேரருட் திறனைக் கண்ணாரக் கண்டேன்..... உங்கள் அன்பு மதத்தின் உயர் நிலை கண்டேன்... என்னை மன்னித்து விடுங்கள்... ஐயனே! மன்னித்து விடுங்கள்.

புத்தர்: மன்னவா!... எழுந்திருங்கள்... உங்கள் மனமாற்றமே உங்களை மன்னித்து விட்டது. நீங்கள் வேண்டுமென்று எனக்குத் துன்பம் விளைவிக்கவில்லை. உங்கள் அறியாமையே துன்பத்தை விளைத்தது. இன்று உங்கள் அறியாமை நீங்கி விட்டது ..... இனி நாட்டிலே நல்லாட்சி வாழும்...

அஜாத: ஆமாம்... பகவரனே! என் மனதின் அறியாமை நீங்கி விட்டது.. தேவதத்தனும் நீங்கி விட்டான்... இனி என்னைத் துன்பம் சேராது ஐயனே!...

புத்தர்: நான் எல்லாம் நன்கறிவேன் மன்னா!... தேவதத்தனின் தூண்டுதலே உன்னை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியது இல்லாவிட்டால்

அஜாத: ஆமாம்... ஐயனே... இல்லா விட்டால்... என் தந்தையை சிறையிலடைத்து சித்திரவதை புரிந்து கொன்றிருப்பேனா?... உங்களை உணராமலே உங்களை வெறுத்து, உங்களை விரும்புபவர்களையே துன்புறுத்தி விட்டேனே!... பாவி... என் பாவம் எவ்வாறு தொலையும் ஐயனே!...

புத்தர்: அரசே!... தாங்கள் தங்கள் தந்தையைக் கொன்ற பாவம் தான் தங்களை இப்பிறவியில் அருகத்தனாக விளங்க வேண்டியதைத் தடுக்கும். நீங்கள் இன்று முழு மனதுடன் தருமத்தை ஏற்றுக் கொண்டால்... அது அருகத்த நிலையை அடைய உதவும்.

அஜாத: ஐயனே மன்னிக்க வேண்டும். தருமத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் எங்ஙனம் நான் அருகத்த நிலையை அடைய முடியும். இதற்கு ஏதாவது உதாரணங்கள் உண்டா?...

புத்தர்: இன்று மன்னா தாங்கள் என்னை வந்தடையக் காரணமே நான் தருமத்தை ஏற்றதால்தான். இதனைவிட ஏதாவது உதாரணம் வேண்டுமா?...

அஜாத: ஆஹா!... நான் தங்கள் சங்கத்தைக் கண்ட போதே வியப்பிலாழ்ந்து விட்டேன். அங்குள்ள சாந்தியும், நிம்மதியும் அரசனான எனக்கில்லை. அரசனான எனக்கு உங்களுக்கு நிகரான புகழ் இல்லை. இவற்றிற்குக் காரணம் தருமத்தின் உயர் நிலை என்பதனை நான் புரிந்து கொண்டேன். என் மறச் செயலை மன்னித்து, உங்கள் சங்கத்தில் என்னை சேர்க்கத் துணிந்த உங்கள் அன்புதான் என்ன! இன்று முதல் நாளும் தங்கள் சங்கத்தைச் சார்ந்தவனாவேன்!... இது சத்தியம். [எல்லோரும் மெய் 'மறந்து நிற்க, ஒளி மங்க, பின்னணியில்

புத்தம் சரணங் கச்சாமி

தர்மம் சரணங் கச்சாமி

சங்கம் சரணங் கச்சாமி.

ஒலிக்கிறது.

திரை.

தொடரும்

மாயா வலகில் வாழ்ந்திருந்து-நான்
மண்ணி லுழலும் புழுவானேன்
வேயா வீட்டில் குடியிருந்து-மழை
வெய்யி லுக்கும் இரையானேன்
ஓயா உழைப்பு என்றிருந்து-உடல்
ஓடாய் மெலிந்து உலர்ந்திட்டேன்
தேயா இதயம் கொண்டிருந்தும்-உயர்
தேடிய செல்வம் ஒன்றறியேன்

நீயாய் வந்து என்னயானும்-வரை
நிம்மதி யின்றி நான்சாவேன்
சேயாய் என்னைக் காராயோ -உன்
சேவடி யைத்தான் தாராயோ
தீயாய் சுடுமில் வையத்தில் -குணத்
தீமை களைநீ களையாயோ
தூயா துன்பம் தீர்ப்பாயா -மனத்
தூசு துடைத்து ஏற்பாயா?

ஏ. பி. வி. கோமல்

கூட்ட மாகப் பறந்து
குளக் கரையில் வீழ்ந்து
நாட்டம் பார்த்து; உணவை
நாடித் திரியும் கொக்கு.

ஒற்றைக் காலைத் தூக்கி
உடம்பைத் தாங்கி நின்று

மற்றக் காலைப் பின்பு
மாற்றி திற்கும் கொக்கு.

சின்ன மீனைக் கண்டால்
சிறுகக் கண்ணை மூடி
வண்ண மீனைப் பிடிக்க
வாடி திற்கும் கொக்கு.

சின்னக் குஞ்சுக் கொக்குத்
தேடி எவரும் காணார்
எங்கே அந்தக் குஞ்சு
இருக்கு மிடஞ் சொலு.

கொக்கு

‘சேந்தன்’

செல்லக் கிளி

.....பூரணி

வீசி வீசி ஆடிக்கொண்டி
ருந்த ஊஞ்சலிலிருந்து ‘தொபி’
ரெனக் குதித்து ஒடிவந்தாள்
விஜயா

“அடேயப்பா! எவ்வளோவ்
பெரிய ரோஜா!”

சந்திரனின் கையில் இருந்த
ரோஜாக் கொத்தை வெடுக்
கென்று பறித்துக் கொண்டவ
ளின் முகமும், கண்ணும் அந்தப்
பெரிய ரோஜாப் பூக்களாகவே
விரிந்து விகசித்தன.

“உன் கண்ணளவு பெரி...
சு!...”

கையை விரித்துவாயை அகல
விரித்து அவன் அதிசயப் பாவனை
காட்டினான்.

‘ம்...’ என்று வாசனைநுகர்
வில் ஈடுபட்டவள் “இது ஏது
அண்ணா? எனக் கொஞ்சலாய்க்
கேள்வி கேட்டாள்.

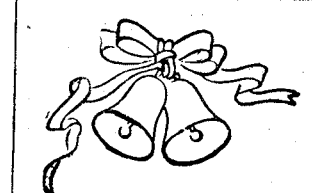
“ஆபீஸ் தோட்டத் திலே
இருந்தது. தோட்டக்காரன் சுப்பு
துரைக்குப் பூவெட்டும்பொது,
உன் நினைவு வந்தது, கேட்டேன்!
கொடுத்தான்!”

“யாரை என்னையா?

“போக்கிரி! பூவைக்கேட்டே
னென்றால்... வாயைப் பார்!”

“ஓஹோ! அப்ப ரொம்ப
‘தேங்ஸ்’ அண்ணா!”

அப்போதுதான்
அவன் கவனித்
தான், இலேசான
கோபம் கலவையிட
“ஏவிஜி! அதென்ன
அந்தக் கையிலே?”

மணிக் கதை

அவள் தன் இடக்கையைச்
சட்டென்று பின்னால் மறைத்துக்
கொண்டாள்.

“அம்மா! இங்கே வந்து
பாருங்க! இந்த விஜியின் வேலை
யை...” உள்ளே ஏதோ அலுவ
லில் ஈடுபட்டிருந்த அம்மா அவ
சரமாய் வாசலுக்கு வந்தாள்.

“வரும்போது என்னசண்டை
இது சந்திரா?” என்றவாறு
தாயின் குரலைக் கேட்டதும்,
தன்னை மீறிப் பயந்த குழந்தை
யாய் அவள் சட்டென்று இடக்
கையைவீசி உதறினாள்.

மாம்பிஞ்சு!

“பாருங்க அம்மா! இந்த
விஜி மாவடு பொறுக்கித் தின்
கிறாள்!”

“மாவடுவா?”

அன்னை கேட்டாள் “ஏம்மா!
என்ன நீ இன்னும் சின்னப் பிள்
ளையாய்... அவனும் எத்தனை தரம்
சொல்கிறான்? மாம்பிஞ்சைப்
பொறுக்கித் தின்னாதே தின்னா
தேன்னு?”

குற்றம் பிடிபட்ட குழந்தை
யாய் அவள் மிரள விழித்து நிலம்
நோக்கித் தலை குனிந்தாள்.

“ஏய் பொறுக்கித் தின்னி!
இனிமே அப்படிச் செய்யாதே...
செய்யாதே!” பல்லைக் கடித்துச்
சிரித்தவாறு அவள் கரத்தைப்
பிடித்து அவன் திருக,

“ஐயோ! அம்
மா!” அவள் நெளிந்
துவளைந்துகவினாள்.

“சும்மா விடு
சந்திரா! நீயும் அவ
ளோடு... அவதான்

ஒருவர் : எனக்கு ஒரு பாட்டும் முழுமையாகத் தெரியாது அதனால் பாட முடியாது.
மற்றவர் : முழுமையாகத் தெரிந்ததான் என்ன பலன்?

இருபதுவயதிலேபாதியும் வளரா தபாப்பாவா இருக்காளுநீ எந்த நேரமும் அவளோட சீண்டி விட்டு வேடிக்கை பாக்கிற சிறு பையனா இருக்கிறே. வாங்க ரெண்டு பேரும் சாப்பிடுறதுக்கு..."

அம்மா சலித்தவாறு உள்ளே போக, அண்ணனுக்கும் 'பழி'ப்புக் காட்டியவாறு அவளைத் தொடர்ந்து ரோஜா மலர்களுடன் உள்ளே ஓடினாள் விஜயா.

"இரு இரு! பழிப்பா காட்டுறே? உன்னை என்ன செய்றேன்னு பாரு!" ஆள் காட்டி விரலை உயர்த்தி அவளை எச்சரித்தவாறு அவனும் தொடர்ந்தான்.

அம்மா சிரித்தாள்.
"வெவ்வெவ்வே..."

அவள் திரும்பி நின்று பழிப்

புக் காட்டியவாறு கேட்டாள்,
"என்ன செய்வீங்களாம்?"
சந்திரன் அவளை எட்டிப் பிடிக்க முயற்சிக்க, அவள் முயல் குட்டி போல் பதுங்கித் துள்ளிப் பாய்ந்து ஓடினாள்.

"இன்னும் அப்பா வரவில்லையா அம்மா?"

தேங்காய்ப்பூத் துவாலையால் முகத்தைத் துடைத்தபடி வந்தான் சந்திரன்.

"காணோமே? அதற்கென்ன நீங்க சாப்பிடுங்க. வந்திடுவார்.."

மேசையில் உணவுப் பாத்திரங்களைக் கொண்டு வந்து வைத்தபடி அம்மா சொன்னாள். நாற்காலியைச் சரிப்படுத்தி வைத்தவாறு அவன் கூப்பிட்டான்

"விஜி! சாப்பிட வரலையா நீ?"

பதிலில்லை. அவன் அம்மா விடம் கூறினான்.

"திரும்பவும் மாவடு பொறுக்கப் போயிட்டாப்பிலே இருக்கிறது....."

"நான் என்னதான் செய்யட்டும் சந்திரா?"

அம்மா சலிப்புடன் தொடர்ந்தாள் 'காலையிலே கூட பாரு, பக்கத்து வீட்டுப் பூனைக் குட்டிக்குப் பாணையிலே இருந்த பாலை அப்படியே ஊத்தி வைச்சிடுச்சு. ஏம்மா இப்படிச் செய்தேங்கிறேன்? "பாவம் அம்மா! சின்ன குட்டி! நாங்க சின்னப் பாப்பாவா இருக்கையிலே இப்படித்தானே இத்துணாண்டா இருந்திருப்போம்!" என்குது! அப்ப, நாம எதைக் குடிக்கிறது? என்கிறேன், "அதுக்கென்ன? அதான் 'நெஸ்டோமால்' இருக்கே? அதைக் கலக்கிக் குடிப்

போம்! அப்பா அண்ணா கேட்டா 'பால் முடிஞ்சது' அப்படின்னு சொல்லிடுவோம்!" என்கிது. நான் என்ன செய்யிறது? எப்படியாவது செய் அப்படின்னு சொல்லிட்டேன்."

"எல்லாம் அப்பா குடுக்கிற செல்லம் தான்..."

அவன் முடிக்குமுன் வாசல் ஊஞ்சலில் இருந்து குரல் கேட்டது.

"ஹையா! அப்பா வருகிறார்!"

"ஓ! அண்ணா! அப்பா வந்திட்டார்... அம்மா அப்பா..."

ஒலிபெருக்கியில் அறிவிப்பு வந்தது. சந்திரன் சிரித்தபடி எழுந்தான்.

"அப்பா வரட்டும் அம்மா! சால்லோருமாக சாப்பிடலாம்..."

★

"சும்பளம் வாங்கியாச்சு அப்பா!"

உண்ட களைப்புடன் நாற்காலியில் சாய்ந்திருந்த அப்பா நிமிர்ந்தார்.

அவன் நீட்டிய கவரை வாங்கியவர், அதனைப் பிரிக்காமலே மகளிடம் கொடுத்தார்.

"எவ்வளவு இருக்கு அம்மா?"

அவள் கவரைப் பிரித்துப் பெரிய மனுஷ் பாவனையில் உதட்டை மடித்துக் கடித்தவாறு தாள்னை எண்ணிவிட்டு, அவரைப் பார்த்தாள்.

"இருதூற்று அறுபத்தி ஏழு ரூபா இருக்கு அப்பா!"

"சரி! கொண்டுபோய் அலுவலாரியிலே வைச்சுட்டு வா பாக் கலாம்!" செல்லமாக அவர் உத்தரவிட்டதும், அவள் துள்ளிக் குதித்து ஓடிப் பணத்தை வைத்

துவிட்டு அதே வேகத்தில் திரும்பி வந்தாள்.

"வைச்சுட்டேன் பா!"

"சரிம்மா! எங்கே, இன்றைக்குப் பேப்பரைக் கொண்டாப் பர்க்கலாம்?" அவள் பேப்பரை எடுத்து வந்தாள்.

"இந்தாங்க அப்பா! இதைப் பார்த்தீங்களா?"

பேப்பரை வாங்கக் கை நீட்டியவர், கையை இழுத்துக் கொண்டார்.

"எதை அம்மா?"

"இதோ?" அவளே பத்திரிகையை விரித்து ஒருபுறம் பிரகரமாகி இருந்த ஒருவிளம்பரத்தைக் காட்டினாள்.

"பார்த்தீங்களா அப்பா! இதுதான்!"

அவர் வாசித்துப் பார்த்தார். அது ஒரு குழந்தைகள் புத்தக விளம்பரம்!

"டிஸினி மாமாவோட 'கார்னே' படம் எல்லாம் நிறையப் போட்டிருக்காங்களாம் அப்பா! நல்ல புத்தகம்! இந்த மாதம் தொடக்கம் எடுக்கலாம்! வருட சந்தா பதினைஞ்சு ரூபாவரை தான் வரும்... ஏங்க, அப்பா?"

மூன்றாம் வகுப்பில் படிக்கும் ஏழுவயதுக் குழந்தையாய் அந்த இருபது வயதுக் குழந்தை கெஞ்சிக் குழைந்தபோது...

"அதுக்கென்ன அம்மா! அண்ணைகிட்டே இப்பவே போய்ச் சொல்லு! இன்னக்கே எழுதிப் போட்டோம்..." என்றார் அவர்!

படுக்கையில் சாய்ந்தவாறே சந்திரன் கேட்டான்,

"அதுமட்டும் போதுமா அப்பா? நல்ல அழகா, சாவி கொடுத்தா நடக்கிற ஜப்பான்

அருளுலக அர
சின் திறவுகோல்களை
உன்னிடம் நான்
கொடுப்பேன். எவற்
றை நீபூமியில் கட்டு
கிறாயோ, அவை அரு
ளுகிலும் கட்டப்பட்டிருக்கும்.
எவற்றைப் பூமியில் நீ தளர்த்து
கிறாயோ அவை அருளுலகிலும்
தளர்த்தப்படும்

—யேசு

பொம்மை ஒன்றும் அனுப்பச்
சொல்லி எழுதுவோம், நம்ப
வீஜி வைச்ச வினையாட...!"

"கட்டாயமா!"

அப்பா முழு மனதுடன்
ஆமோதித்தார்!

"ஏன்? பொம்மை வைச்ச
வினையாடினதே இலையா நம்ப
வீஜி?"

"ஆமா! அது அந்த வய
சிலே..." முந்தானையில் கையைத்
துடைத்தபடி அம்மா வந்தாள்!

"இன்னுமாரப்பாச்சியோட
வினையாடுற பாப்பா? வயது
இருபது ஆகுது, என்னடான்னா...
மாவடு பொறுக்கித் திங்கிற சுட்
டிததனம் போகலை!"

"அட!" அப்பா வியப்புடன்
பார்த்தார்.

"நிசமாவா அம்மா? நீ
மாவடு பொறுக்கித் தின்றியா?"

"ஒண்ணே ஒண்ணுப்பா!
அதுக்குப் போய்.. அண்ணாவும்,
அம்மாவும்..." நியாயம் கேட்கிற.
பிஞ்சு மகம் சிறுத்து வாடியதைப்
பொறுக்காதவராய் அவர் கூறி
னார்.

"அவங்களுக்கு அதுதானே
வேலை? எப்போ பார்த்தாலும்
குழந்தையைக் குற்றம் சொல்

லிகிட்டு... நீ கவலைப்படா
தேம்மீ! அவங்க கிடக்கிறாங்க!"

"ஆமா! நீங்க ளை கூடப்
பொறுக்கிக் கொடுங்க! எங்களுக்
கென்ன!"

அம்மா கைவிரித்தாள்.

"எல்லாம் நீங்க கொடுக்கிற
இடம்தான்."

சந்திரனின் குரல் குற்றம்
சுமத்தியது.

"அப்பா... ஏன் 'பா?' அந்
தப் புத்தகம்...?"

குழந்தை மீண்டும் கெஞ்சி
யது!

"ஓ! உணக்கில்லாமலா?"

மாங்குட்டி ஊஞ்சலைத்
தேடிப் பறந்தது!

"அப்பா!... நம்ம நித்தி
யானந்தம் குழந்தை வாசுகி
யோட இங்க லீவுக்கு வாறதாக
எழுதியிருக்காம்பா!..."

"அப்படியா..... பாவம்...
ஏதோ லட்சிய வேகத்தில ஒரு
ஊமைப் பெண்ணை மணந்தான்.
அவளும் ஒரு குழந்தையைக் கொ
டுத்துவிட்டு கடவுளோட கலந்து
விட்டாள். இப்போது பாவம்...
நித்தியானந்தம் குழந்தையோடு
மனச் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டு
கிடப்பான்!....."

"ஆமாம்பா!... அதற்காகத்
தான் கொஞ்ச நாள் எங்களோடு
வந்திருக்கச் சொல்லியிருந்தேன்.
வருகிறதா எழுதியிருக்
கான்பா!..."

"நல்ல வேலை செய்தாய் சந்
திரன்... வரட்டும் அவன் வந்தா
எங்களுக்கும் சந்தோஷமாக
இருக்கும்....."

இரண்டு மூன்று நாட்கள்
ஓடின.

"வாசுகி எங்கே?" என்று
நித்தியானந்தன் தேடிப் பார்க்
கும் அளவுக்குக் குழந்தை, அந்தப்
பெரிய குழந்தை விஜயாவுடன்
பின்னிப் பிணைந்து விட்டது.
வாசலில், ஊஞ்சல் வெறித்துத்
தனித்துக் கிடந்தது!

வாசுகியைக் குளிப்பாட்டு
வது, வேளா வேளைக்கு உணவு
ஊட்டுவது, அவளுடன் வினையா
டுவது, தூக்கிக் கொண்டு வேடிக்
கை காட்டுவது, கதை சொல்லிப்
பாட்டுப் படி பக்கத்திலேயே
தூங்கச் செய்வது எல்லாமே விஜி
யின் வேலைகளாகிவிட்டன. தான்
ஒரு குழந்தையாக இருந்தவன்,
இப்போது தன்னையும் மறந்தவ
ளாய் அந்தப் புதுக் குழந்தையு
டன் ஒன்றிப் போனான்.

"இந்த வேடிக்கையைப் பார்க்
சந்திரா! நம்ம குழந்தைக்குப்
பொருத்தமாக ஒரு வினையாட்
டுத் தோழி கிடைச்சுட்டாள்!"
அம்மா மகனிடம் சொல்லிச்
சிரித்தாள்.

"நல்ல ஜோடிதான்"

தான் சீண்டி வேடிக்கை
பார்க்க முடியாதவாறு, அந்தப்
பெரிய பாப்பாவைத் தன்னிடம்
ஈர்த்துக் கொண்ட சின்னப்பாப்
பாவைத் தூக்கி முத்தமிட்டான்
சந்திரன், மனதுக்குள் ஆற்றாமை
யுடன்!

"என்னைப் பிடிக்கிறதா பாப்
பா?"

"ஆமா!"

குழந்தை தலையை ஆட்டியது
"வேறே யாரைப் பிடிக்கி
றது, இதோ பாட்டி! பாட்டி
யைப் பிடிக்குமா?"

"பாட்டி நல்லது..."

குழந்தை தலையை ஆட்டிய
படி தொடர்ந்தது.

"பாட்டி நல்லது, தாத்தா
நல்லது, மாமா, அப்பா நல்லம்,
அம்மா ரொம்ப... ரொம்ப.....ப
நல்லது..!"

"அம்மாவா? யாரது?"

சந்திரன் திடுக்கிட்டுக் கேட்
டான். அம்மா விளக்கம் கூறி
னாள்.

"நீ மாமா... அம்மா உன்
தங்கச்சி!"

"யார் விஜியா?"
வியப்பே ஒலியாய் அதிசயித்
தது.

"அதை ஏன் கேட்கிறே!"

அம்மா சிரித்தாள். "இனி
இந்தப் பிள்ளைகிட்டே இருந்து
நம்ம விஜியைப் பிரிக்க முடி
யாது. விஜி கிட்டே இருந்து
இதைப் பிரிக்க முடியாது போல
இருக்கு!"

"அப்படியா?"

அவன் வாய் விட்டுக் கேட்க
வில்லை. மனதில் எதுவோ தனக்
குள்ளே கேட்டுக் கொண்டது,
புரியவில்லை!

அன்று போயா லீவுக்கு
முதல் நாள்.

ஆபீஸ் அரை நாள் வேலை.

மணி இரண்டிருக்கும். மத்தி
யான உணவிற்குப் பின் கூடத்தில்
அமர்ந்து நண்பர்கள் இருவரும்.
சந்திரனின் அப்பாவும் உரையா
டிக்கொண்டிருந்தனர்.

"நான் நாளைக்குப் புறப்பட
நினைக்கிறேன்..."

நித்தியானந்தன் கூறினான்.

"ஏன்? இன்னும் லீவு இருக்
கே? இரண்டொரு நாள் கழித்
துப் போகலாம்!"

“பாண்டிய மரபு பழமையுடைய தாயின் அம்மரபில் வந்தோர் பண்டையர் என அறியப்பட்டனர். பண்டையர் என்னும் பெயர் திரிந்து பாண்டியராயிற்று. எகிப்தியர் தாம் பண்டு நாட்டினின்றும் சென்று நீல ஆற்றங்கரையில் குடியேறினார்கள் என நம்பி வந்தார்கள். அவர்கள் பண்டு நாடு எனக் குறிப்பிட்டது பாண்டி நாடு எனக் கருதப்படுகின்றது”

தமிழ்ப்பண்பாடு என்னும் நூலிலிருந்து
ந. சி. சுந்தரயாபின்னை

இது சந்திரன்.

“ஆமா தம்பி!” அப்பா ஆமோதித்தார்.

“நீங்க திடீர் என்று கிளம்பிட்டா..... என்ன பாருங்க? நம்ம விஜயாவாசுகிபட்டே நல்ல பழகிடுச்சி. அதோட வாசுகியும் நம்ம குழந்தைகிட்டே ஒட்டிகிடுச்சி. திடீர் என்று புறப்பட்டா... ரெண்டு பேருக்குமே ஒரு மாதிரியா ருக்கும்.....”

‘தடால்’ என்ற ஒசை அவர்கள் பேச்சை முறித்துக் கவனத்தை இழுத்தது.

வானொலிப் பெட்டியின்மேல் இருந்த அழகிய கிருஷ்ணன்சிலை சிமிந்தித் தரையில் சின்னாபின்னை மாசுச் சிதறிக் கிடந்தது. அதை எடுக்கும் முயற்சி எதிர்பாராமல் முடிந்த அதிர்ச்சியில் குழந்தை வாசுகி நிற்காவிடின் மீது நின்று வானொலிப் பெட்டியின்மேல் ஊன்றிய கைகள் நடுங்க மிரளமிரள விழித்தாள்.

சந்திரனுக்குத் ‘திக்க’ என்றது. விஜயின் உயிர்ப் பொம்மை, இப்போது உடல் சிதறிக் கூழாங்

கற்களாய் வீடெங்கும் இறைந்து கிடந்தது!

அவன் தன்னை அறியாமல் கூவிவிட்டான்.

“அடடா! விஜயாவின் பொம்மையாச்சே அது..!”

கணநேரத்தில் நித்தியானந்தன் தன்னை மறந்து நின்றான். அடுத்தவிநாடி, பாய்ந்து ஓடி வாசுகியைப் பற்றி இழுத்து... ‘பளார்பளார’ என்று முதுகில் விழுந்த அகர இடிகளால் வாசுகி வீறிட்டு அலறினாள்...

“ஐயோ! அம்மா! அம்மா அப்பா இல்லே! இனி இல்லே அப்பா! அம்மா...”

குளிக்கும் அறையில் வாசுகியின் உடைகளைத் தோய்த்துக் கொண்டிருந்த விஜி சோப்புக் கையைக் கழுவிக்கொள்ளவும் மறந்து கூடத்துக்கும் பாய்ந்து வந்தாள் ‘ஐயோ! என்ன இது!’ வாசலில் ஒருகணம் திடுக்கிட்டு நின்றவள். குட்டியைக் காக்க ஆவேசத்துடன் பாயும் பெண்புவிபோல் நித்தியானந்தனின் பிடியில் துவண்ட வாசுகியைப்பற்றி இழுத்து அணைத்துக் கொண்டது தான்.

“அம்மா! அம்மா! அமா தேடா கண்ணே! அழாதே! அம்மா அழாதேடா!” விஜயின் கழுத்தை இறுகக் கட்டிப்பிடித்துத் தோளில் புகழ் புதைத்துக் கொண்ட வாசுகி ஏங்கி விம்மி, அந்த விம்மலை விஜயின் தோளிலேயே புதைக்க விரும்பியவள் போல் முகத்தைக்கழுத்துள் அழுத்திக்கொண்டுவிசித்தாள், விஜயின் கழுத்தில் கண்ணீர் குறுகுறுத்தது. வாசுகியின் குரலும் விம்மலுடன் கலந்து குறுகுறுத்தது.

“ம்...மா... அம்...மா...”

ஆத்திரமும் ஆவேசமுமாய் விஜயின் உடல் நடுங்கியது சிவந்து விரிந்த பெரிய விழி. கனில் கனல் பறந்தது... கண்ணீர் வழிந்தது... நித்தியானந்தனை வெறித்து நோக்கியபடி அவள் கேள்வியை வீசினாள்,

“நீங்கள் என்ன மனிதரா? ராட்சசனா? சே! பிஞ்சுக் குழந்தையை இப்படியா பேய்மாதிரி அடிச்சு நொறுக்குவது?”

நித்தியானந்தன் தலை குனிந்து நின்றான்.

சந்திரன் வியப்பும், திகைப்புமாய்ச் சமைந்து கிடந்தான்.

“இல்லேம்மா... வந்து... அந்தக் கண்ணன் பொம்மையைக் குழந்தை கீழே தள்ளிவிட்டு உடைச்சிடுச்சு. அதான் அவரு கோபத்திலே... இருந்தாலும் அப்படி அடிக்கக்கூடாதுதான்...”

சமாதானம் கூறிச் சமாளிக்க முயன்ற தந்தையை வெறித்த விழிகளுடன் திரும்பிப் பார்த்தாள் விஜி.

“பொம்மை! பெரிய... இந்தப் பொம்மை...! அதை உடைச்சதற்காக...? போனாப் போகட்டுமே! அதற்காகக் குழந்தையைப்

போட்டுக் கொல்லனுமா என்ன?”

இவள் பார்வை...

சந்திரன், பழைய ‘அந்தக் குழந்தை’ இறந்து புதிய ‘தாயின்’ பிறப்பை அந்தப் பார்வையில்- விஜயாவின் கண்களில் கண்டான்!

“நீ அழாதேம்மா! நான் உனக்கு நல்ல கொய்யாப்பழம் பறிச்சுத் தருவேன்... என் செல்லக்கிளி! நீ அழக்கூடாது... நாம் தோட்டத்திலே போய் விளையாடலாம்...”

தோளில் சரிந்து விம்மிய குழந்தை வாசுகியின் முதுகைவருடியபடி, வாஞ்சையும், கனிவு மாய்ப், பேசியபடி வெளிவாசலை நோக்கி நடந்த தன் ‘செல்லக்கிளி’ யை வைத்தகண் வைத்தபடிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அம்மாவின் விழிகளில், அந்தக் கிளி வளர்ந்து விட்ட அதிசயப் புதிரின் வியப்பும், தான் இனி அதனை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சமுடியாதபடி அந்த வளர்ச்சி செய்துவிட்ட கொடுமையும் பளபளத்து உருகின!

“விவேகி”

திங்கள் இதழ்

வருட சந்த

4-00

தனி இதழ்

-40

நிர்வாகி,

29, கண்டி வீதி, — யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி; 274

ஒலிவார் ருவீஸ்ட்

ஏ.ரீ. பெர்னாண்டுரை. B.A.

“ஒலிவரை புத்தகங்களுடன் அனுப்புங்கள். அவன் அவற்றைக் கொண்டுபோய் சேர்க்க வேண்டிய இடத்தில் மிக மிகக் கவனமாய் சேர்ப்பான்” கிறிமவிக் இப்படிப் பேசும் போது நவினச் சிரிப்பு இதழ் கையில் புரள்கிறது.

“நீங்கள் விரும்பினால் என்னிடம் தாருங்கள் சேர் நான் ஒடோடியும் சென்று கொடுத்து விடுகிறேன்” ஒலிவர் தாழ்மையுடன் கூறுகிறான்.

“மேசைக்குப் பக்கத்தில் உள்ள அந்தக் கதிரையில் இருக்கும் புத்தகங்களை எடுத்துவா! அவைகளையே அக்கடையில் கொடுத்துவிடு”

சொல்லிமுடிப்பதற்கு முன், புத்தகங்களை எடுத்த படி, புளகாங்கிதத்துடன், பிறவுண்ணலோவின் வார்த்தைகளுக்காக காத்துக்கிடக்கிறான் ஒலிவர்.

“இந்தப் புத்தகங்களை கடையில் கொடுப்பதுடன், அவர்களுக்கு நான் கடனாக கொடுக்க வேண்டிய நாலு பவுண் பத்து சிலிங் காலையும் கொடுத்துவிட்டு மிகுதி பத்து சிலிங்கையும் பெற்று வா!”-என்று கூறியபடி, பிறவுண்ணலோ ஐந்து பவுண் நோட்டை ஒலிவரிடம் கொடுக்கிறார். பணத்தை பொக்கற்றுக்குள் திணித்த ஒலிவர், பத்தேபத்து நிமிடங்களில் திரும்பிவிடுவதாக கூறியபடி விரைந்தான்.

தனது சோக வரலாற்றை ஒலிவர் திரு. பிறவுண்ணலோவுக்கு கூறும்போது, கிறிமவிக் (Mr. Grimwig) என்ற பெயருடைய முதியவர், கையிலே ஒரு தோடம் பழத் தோல் துண்டுடன் அங்கே வருகிறார். இப்படியான ஒரு துண்டே தன்னை முன்னர் நொண்டியாக் கியதென்றும், சில வேளை இன்னொரு துண்டு, தனது உயிருக்கே உடலை வைக்கவும் கூடுமென்றும் பேசியபடி வந்த கிறிமவிக், ஒலிவரைக் காண்கிறார். தான் வந்த பாதையில் அந்த தோடம்பழத் துண்டை வைத்தது ஒலிவர்தான் என்று உரத்துச் சத்தமிடுகிறார். ஒலிவர் அப்படிச் செய்யவில்லை என பிறவுண்ணலோ கூறியும் கூட, கிறிமவிக் தோடம்பழத் தோல்துண்டு பற்றிய பேச்சை விட்டு விடவில்லை. “ஒலிவர் ஒரு பண்பான பையன்” என்ற பிறவுண்ணலோவின் அபிப்பிராயத்தை எதிர்த்துப் பேசும் சுபாவமுடைய கிறிமவிக், ஆணித்தரமாக ஆட்சேபித்தார். அந்த எதிர்ப்பை சாதாரியமாக சமாளித்து விட்டார் பிறவுண்ணலோ. ஆயினும், ஒலிவர் மீதுள்ள அவநம்பிக்கை கிறிமவிகின் பேச்சு ஒவ்வொன்றிலும் சுடர் விட்டது.

அந்த வேளை ஒரு புத்தகப் பார்சலுடன் வருகிறான் திருமதி பெட்வின்.

“அந்தப் புத்தகக்கடைப் பைவ் ந்தச் சொக். சில புத்தகங்களை அவன் ரூபம் நூற்ப அலுப்ப வேண்டும்”

“அவன் அப்போதே போய் விட்டான் சேர்” திருமதி பெட்வின் அடக்கமாகப் பதில் கூறுகிறாள்.

7

டொர்க்கிங்கம் சானிபோர்கம் ஒலிவரைத் திரும்ப பிடிக்காது யூதவிக் அறைக்குச் சென்றதுதான் தாமதம் “எங்கே ஒலிவர்? எங்கே அந்தப் பையன்?” என்ற கேள்விகளை ஒத்தப் பின் ஒன்றாய் விடுத்தான் அந்த யூதன். விழி யிதங்க ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்ட அந்த இளம் திருடர்களில், டொர்க்கிங்கம் என்பவனின் கோற் கொலரை இறுகப்பற்றி, ஒரு குலுக்கு குலுக்கிவிட்டு “உண்மையைப் பேசு. இங்கு யெனில் உன் குரல்வீளையை நசித்துக் கொன்றுவிடு வேன்” என்றான் அந்த முதிர்ந்த யூதன். ஆத்திரமாகப் பதில் இறுத்த டொர்க்கிங்குக்கும் யூதனுக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்டது. டொர்க்கிங்கின் தலையை நோக்கி, யூதனால் எறியப்பட்ட பியர் பாளை அந்த அறைக்குள் கால் வைத்த இன்னொருவனைத் தாக்கியது. அவன் தான் பிஸ் சைக்ஸ் (Bill Sikes) என்பவருவான். இளம் பையன்க் கேவலமாக யூதக் கிழவன் நடாத்துவதை வன்மையாக கண்டித்தான் சைக். அந்தப் பையன்கள் அவனைக் கொல்லாதிருப்பது விந்தையான விஷயமாகுமெனவும் வியந்தான்.

சைக்கை பலமாகப் பேச வேண்டாமென மன்றாடினான் அந்த யூதன். சைக் பரவாய் செய்யாது குடிப்பதற்கு வெறியூட்டும் பாணம் கேட்டான். ஒலிவர் எப்படி பொலிசாரால் பிடிக்கப்பட்டான் என்ற விவரத்தை இளம் திருடர்கள் யூதக் கிழவனுக்கு கூறி

னார்கள். ஒலிவர், விஷயத்தை பட்டவர்தனமாக்கி தம் மையெல்லாம் அலைத்தில் மாட்டி விடுவானே எனப் பயந்தான் அந்த யூதன். ஒலிவருக்கு என்ன நடந்தது என்பதை தம்புன் யாராவது ஒருவர் கண்டு பிடிப்பது தன்புத்திசாலித்தனமான செய்கைஎன சைக்கூறிலான். யூதக் கிழவன் “ஆம் ஆம்” என்று தலையசைத்தான். ஒலிவரைத் திரும்ப பிடிக்க வேண்டுமென்று எண்ணி னார்களேதவிர, ஒருவராவது பொலிஸ்ரேசனுக்கு செல்ல ஒலிவர் பற்றி விசாரிக்க துணியவில்லை. இந்த நேரத்தில், ஒலிவரை நன்கு தெரிந்த இரு இளம் நண்பர்கள் அங்கே காலடியெடுத்து வைக்கிறார்கள். யூதக் கிழவனின் எண்ணத்தை ஒருத்தி மறுக்கிறார். சைக்கின் வற்புறுத்தலின் பேரில் நான்சி (Nancy) என்பவள் ஒலிவரைத் தேடி வருபவளாகிறார்.

அவள் ஒரு பொலிஸ் ஸ்ரேசனை நோக்கி நடக்கிறாள். பொலிஸ் அதிகாரியை அடைந்ததும் கண்ணீர் கண்களில் திரையிட கதறி அழுகிறாள்.

“ஐயோ! என் சகோதரனுக்கு என்ன நடந்ததோ! அவனை எங்குதான் கொண்டு சென்றார்களோ! ஐயோ! தயவு செய்து இரங்குங்கள். அவனை என்ன செய்து விட்டீர்கள். தயவு செய்து சொல்லுங்கள் சேர்! ஐயோ!!”

பொலிஸ் உத்தியோகஸ்தர் இரங்குகிறார். நடந்ததை ஒழிக்காமல் கூறுகிறார். ஒலிவர்மேல் குற்றம் சுமத்திய கனவான் அவனை விடுவித்து தன் வீட்டிற்கு கூட்டிச் சென்றதும்பலவத்தை கூறியதுடன் அந்தக் கனவானின் தந்தை அவனைத் தடுத்துக் கொண்டு வரவில்லை.

பெண், அந்த வேளை மிருக சுபாவமுள்ள சைக் தனது பயங்கரமான நாய் பின் தொடர அவ்விடம் வருகிறாள்.

காரிருள் எங்கும் படரும் வேளை; அக்கம்பக்கத்தில் யாருமே இல்லாத பிராந்தியம். உதவிக்கோ இடமில்லை. எதிர்ப்பேதோ மதியீனமான செய்கை. இமைப்பொழுதில் இருள் மண்டிய ஒடுங்கிய பாதைகள் வழியாக ஒலிவர் இழுத்துச் செல்லப்பட்டான். அவன் எழுப்பிய அவலக்குரல் எவ்வித பலனும் அளிக்காத அளவு அத்தனை வேகத்தில் அவன் எடுத்துச் செல்லப்பட்டான்.

இவ்வேளை திரு. பிறவுண்டலோ வீட்டில் அனைவரும் அவன் வரவை எதிர்பார்த்துக்கிடக்கின்றனர். அந்த ஒடுங்கிய பாதைகள் பரந்த வெளியிலே முடிவடைகின்றன. அந்த பரந்த வெளியை தாண்டிய பின்னர் ஒலிவரை கைப்பற்றியவர்கள் அழக்கான ஒடுங்கிய பாதையை நோக்கித் திரும்புகின்றனர். முன்னே சென்று கொண்டிருந்த நாய் ஒரு கதையின் வாயிலில் நிற்கின்றது. திருத்தப்பட்ட வேண்டிய நிலையில் இருந்த அந்த வீட்டின் முன்னே தொங்கவிடப்பட்ட அறிவித்தலில் ‘வாடகைக்கு விடப்படும்’ என்றிருந்தது. ஒரு மணி ஓசையைத் தொடர்ந்து, கதவு யெல்லெனத் திறக்கப்பட்டது. பயமே உருவாக அந்த பையனின் கொலரை சைக் இறுகப் பிடிக்கிறான். அவனை இழுத்தபடி வீரரவாக மூவரும் அந்த வீட்டுக்குள் செல்கின்றனர். கதவு மூடப்படுகிறது.

வான் வசிக்கும் இடத்தைப்பற்றியும் கட்டிப் பாக்க விளக்கிடுகிறான், மனமுடைந்தவள் போல் நடித்த அவள் பொலிஸ்ரேசன் ‘சேத்’ வரை தவிப்பவள் போல் நடித்து, பின்னர் ஒரே ஓட்டமாக யூதக் கிழவனின் வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறாள். அவள் கூறியவற்றை கேட்டதுதான் தாமதம் சைக் தனது வெள்ளை நாயையும் இழுத்துக்கொண்டு வேகமாக அவ்விடத்திலிருந்தும் பிரிகிறாள். ஒலிவரைப்பற்றி இன்னும் கூடிய செய்திகளை பெற முடியும்படி நான்சி என்ற மங்கையையும் மற்றும் பையன்களையும் ஏவியதுடன் நிற்காது பணம் கொடுக்கிறான் அந்த யூதக் கிழவன். அவர்களை அந்த அறையில் இருந்தும் அகற்றிய பின், கதவை மூடுகிறான். ஒளித்து வைத்த பெட்டியில் இருந்தும் கடி காரங்களையும் நனைகளையும் வெளியே எடுக்கிறான். தனது துணியினால் அவைகளே மறைத்தபடி அந்த வீட்டைவிட்டு நீங்குகிறான் யூதன்.

ஒலிவர் ரூவிஸ்ட் புத்தகக் கடையை நோக்கி நடந்து செல்கிறான். குதூகலமாகவும் குஷியாகவும் நடந்து செல்லும் அவன் ஒரு இளம் பெண்ணின் அவலக் குரல் கேட்டு அதிர்ச்சியடைகிறான். என்னவென்று பார்ப்பதற்கிடையில் அவனது கழுத்தைக் கற்றிய கரல்கள் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தின.

“என்னைத் தடுக்காதே. போக விடு. யாரது? என்னத்துக்காக என்னைத் தடுக்கிறது?” திணர்யபடி கேட்கிறான் ஒலிவர். அழகுரல்தான் அவன் பெற்ற பதில். அவனை இறுக அணைத்துக்கொள்ளுகிறாள் அந்தப் பக்கம் அவனைத் தடுத்து நிறுத்தின.

“இங்கேதான் பயிள் இருக்கிறா?” திருடன் ஒருவன் வினாவுகிறான். “ஆமாம், இங்கேதான்” என்ற குரல் பதிலாகக் கேட்கிறது. சாளி பேர்ஸ் டொக்கிங்ஸ், பயிள் என்ற முயற்சியை அங்கே இறக்கி நிரிடங்கள்வரை கடும் சிரிப்பு சிரிக்கிறான் பேர்ஸ். “அவனது உடைகளைப் பார்ப்பாயிசு. எவ்வளவு அழகானவை. அவனிடம் உள்ள புத்தகங்கள்! ஆகா!! அவன் சாமானியமானவனல்ல. பெரிய கனவான் பயிள் பெரிய கனவான்” பேர்சிங் நனைப்பேச்சுக்கள் இவை. ப

“இந்த அழகான உடையில் அலங்காரமாக காட்சியளிக்வும் உன்னைப்பார்க்க ஆவந்தமடைகிறேன் ஒலிவர்” ஏளனமாக தலை குனிந்து பேசுகிறான் அந்த யூதக் கிழவன். “வேறு உடுப்புக்களை டொக்கிங்ஸ் உனக்குத் தருவான். ஏனெனில் உந்த உடுப்புக்களை நீ பழுதாக்கி விடுவாயல்லவா? நீ இங்கே வருவதாக ஏன்கடிதமெழுதவில்லை எழுதியிருந்தால் இராப் போசனத்தை நேர்த்தியாக வைத்திருப்போமோ” இவ்வித கிண்டல் பேச்சுக்களை எல்லாம் ஒலிவர் சகித்துக்கொள்ளுகிறான்.

இந் நிலையில் பேர்ஸ் என்பவன் பேரிச்சல் போடுகிறான். டொக்கிங்ஸ் புன் சிரிப்பு உதிர்க்கிறான். ஐந்து பவுண்ட் நேட்டை டொக்கிங்ஸ் ஒலிவரின் பொக்கற்றில் இருந்தும் எடுக்கிறான். அந்த நோட்டை யூதக் கிழவன் கைப்பற்றும் போது, “என்ன சங்கதி? அது எனக்குரியது” என்கிறான் சைக்.

அவியல்

அ...ப்...பா

ஒருவர் : தம்பி உனது அப்பா இருக்கின்றாரா?

மகன் : இல்லை. அவர் சிரசாசனம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார்.

வதிரி. செ. இராசகுலசிங்கம்

“மலடி பூரணத்தின்ரை மூத்த மகன் காரடிச்சுச் செத்துப் போனானாம்!”

“அப்படியே?”

“யாழ்தேவி அள்ளி எறிஞ்சு கொண்டு வந்துது. குறுக்கே வவுனியாவடியில் ஒரு எருமை! ஒரு வெட்டுத்தான்... எருமை தப்பியது... கெட்டிக்கார டிரைவர்!”

“அப்படியே?”

“ஊமை ஆறுமுகம் தூஷணமாகப் பேசிக் கொண்டு போகுது, அப்பா!”

“அப்படியே”

“ஓசியெண்டால் அவன் பொலிடோலும் குடிப்பான்”

“அப்படியே”

— காணி

ஈழத்து இலக்கிய

வளர்ச்சியில் கவனம்

உடையோர் கவனிக்க :

‘விவேகி’ கலை, இலக்கிய ஏட்டின் ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 4-00 மட்டுமே. உடன் அனுப்பி வைத்தால் ‘விவேகி’ விநி தேடி வருமே? ‘விவேகி, 32, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

மிச்சத்திற்கு என்ன செய்வாய்?

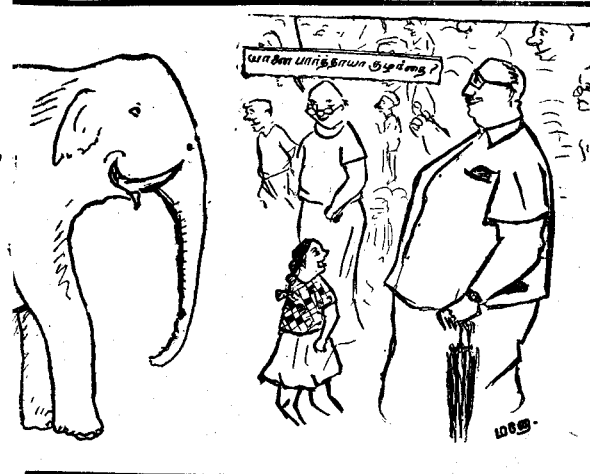
நான்கு வயதுப் பையனிடம் ஐந்து சதத்தைக் கொடுத்து தகப்பனார் கேட்டார் “இதற்கு என்ன வாங்குவாய்?”

“எனக்கும், தம்பிக்கும் அண்ணாக்கும் கடலக் கொட்ட வாங்குவேன்”

“மிச்சத்திற்கு என்ன செய்வாய்?” என்றார் தகப்பனார் வேடிக்கையாக.

“மிச்சத்திற்கு அப்பாவுக்கு ஒரு கார் வாங்கிக் கொடுப்பேன்” என்றான் அச் சட்டிப் பயல்.

— செள

எழுத்தாளன்

எவன் பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தையோ கால நிலையையோ பொருட்படுத்தாமல் தான் கைக் கொண்ட காரியம் வெல்லுமா என்பதிலே கண்ணும் கருத்துமாகக் கவனம் செலுத்துகிறானோ, எவன் விற்பனையின்றேவைக்காக எழுதாமல் குறிப்பிட்ட சில சிந்தனைகளைப் பரிமாற வேண்டும் என்ற ஆசையால் எழுதுகிறானோ எவன் எங்கோ அறிமுகமில்லாத யாரோ ஒரு தோழனுக்காக எப்போதும் எழுதிக் கொண்டே இருக்கிறானோ அவன் தான் ஆனந்தமானவன்.

எம்.சன்

யாழ்ப்பாணத்தில் சில்லாலை என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது. யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையத்தில் கொண்டட்டர் கூறினார் :

‘இளவாலை, மல்லாகம், பண்டத்தரிப்பு, சில்லாலை ஏறுங்கோ...!’

ஒருவன் ‘சில்லாலை’ ஏறி பஸ்சுல் நுழைந்தான்.

— செள

இது ஒரு பழம் பகிடி.

“ஆச்சி கடகத்தைத் தூக்கணை... ‘கியர்’ போடப் போறன்!” - என்றான் பஸ் டிரைவர்.

‘கடகத்துக்கை போடு.. பிற எடுக்கலாம்’ - என்றானாம், ஆச்சி.

— செள

மா. ஓ. ஏன்

பெரியவர்?

‘100 கோடி மக்களுக்கு உணவு அளிப்பதோடு இலங்கைக்கும் உணவு அளிக்கிறார். அதனால் பெரியவர்’

— ஒருவரின் கருத்து.

மொழிப்பற்று

நான் முதலில் எனது தாய் மொழியைத்தான் நன்கு தெரிந்து கொள்ள விரும்புவேன். பின்பே அதிகமாக உறவாரும் பிறமொழிகளைத் தெரிந்து கொள்ள முயல்வேன். — மாண்புமிகு

கந்தர் அம்மான் - செல்லாச்சி

செல்: ஏன் பாருங்கோ அந்தப் பையன் சயிக்கினை உருட்டிக் கொண்டு ஓடுகிறான்.

கந்: அவனுடைய எசமானன் தபால்போட நேரம் போய்விட்டது. சயிசுகிளையும் எடுத்துக்கொண்டு போய்ப்போட்டா என்று சொன்னார் அதற்குத்தான் அவன் ஓடுகிறான். மருதடி வீதி, யாழ்ப்பாணம். M. C. ஜெயராசா

செல்: எங்கட கள்ளை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப்ப்பாருங்க ளாமே?

கந்: இருந்தாலும் எங்கட பிளாவிலை குடிக்கிறபோலவருமே அவை கிளாவிலை குடிக்கிறது.

சைதடி கைதடி. க. கிபுபாலன்

கந்: கேட்டியா செல்லாச்சி நம்மட சின்னவப் போடியார்ர மகன் விவசாயப்படையில் சேந்துத்தானாம்.

செல்: அதில என்னபின்ன புதினமிருக்கெண்டு சொல்றயன். அவண்ட அப்பண்ட பூமியைச் செய்தா? அவை ஆரு மாப்பிள எண்டு கேக்கப்போறா? இனி என்னண்டா தம் பிக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கெண்டு நாலுபக்கத்தால யும் மாப்பிள கேப்பாங்க.

கந்: செல்லாச்சி! இடொரு உத்தியோகமா எண்டுதான் கேக்கிறன்.

செல்: ஏம்பின்ன, காச்சட்டையும் சேட்டையும் மாட்டிட்டு வட்டைக்க போற உத்தியோகம் இல்லாம என்னபின்ன. கருவாங்குக்குடி. க. நல்லதம்பி

சந்: உங்கட பக்கத்து வீட்டுத் தப்பண்ணையிற்ர மேனும் மருமேனார் காலம் தொடக்கம் கூற கூற புறுபுறு எழைநுந்திமை. இப்ப 6 மணி போல கண்டன் இரண்டு பேரும் ஈரக்கடப்பக் கம் 'வாக்' போகினமன. இன்னைக்கு அதுவும் அமவாசை இருட்டு...

செல்: ஐயோ அம்மான்! எல்லாதையும் மனதில வைச்சிட்டு கூட்டிப் போறனன். கரக்கடயில வைச்ச வெளுத்துக்கட்டப் போறான். வீட்ட வச்ச அடிச்சால் பெடிச்சியிற்ர ஆட்களன, அவனாக்கும் உசார். கடக்கரயில எண்டால் அவனும் மூச்சுக்காட்ட மாட்டான்.

கி. பி. அலோதியன்

★ கந்தர் அம்மான் தொடர்ந்து வரவேற்கப் படுகின்றது.

அனுப்பவேண்டிய முகவரி, கந்தர் அம்மான், 29 கண்டிவிதி, யாழ்ப்பாணம்

நந்திக் கடல்

செங்கை ஆழியான்

அரசமகள் அல்லன்

7

வைகறைப் பொழுதை நோக்கிக் காலம் விரைந்து கொண்டிருந்தது. பிணத்தூக்கம் தூங்கவேண்டிய அந்த வேளையில், மன்னரின் மாளிகையில், யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிக்கும்பணியில் சிலர் தூங்காதிருந்தனர்.

பரராசசேகரரின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சங்கிலிகுமாரன், கற்சிலைபோல நின்றபின் சுய நினைவுபெற ஒரு கணம் பிடித்தது. 'தந்தை கூறியவை உண்மைதாமா? நான் கனவு காணவில்லையே?' எனத் தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

உண்மைதாம் என்பதுபோலப் பரராசசேகரர் திரும்பவும் பேசினார்: "பரநிருபா! ஏன் மௌனம் சாதிக்கின்றாய்? 'இந்த இராச்சியம் உனக்கு வேண்டாம்' என நான் கூறியதை நீ விரும்பவில்லையா? பரநிருபா, உன்னைத் திரும்பவும் கேட்கின்றேன்... நீ உயிரோடு வாழ வேண்டும். எனக்கு ஈமக்கடன்களைச் செய்ய நீ இருக்கவேண்டும். மகனே, இந்நாட்டின் முடி உனக்கு வேண்டாம். உன்னிடம் இந்தப் பிச்சையை யாசிக்கின்றேன். பரநிருபா!" அரசரின் குழிவிழுந்த கண்களிலிருந்து 'பொலபொல' வென மாரிகால வெள்ளமெனக் கண்ணீர் சொரிந்தது. பரநிருபசிங்கர் திகைப்பிலிருந்து விடுபடாது காணப்பட்டது போலவே வள்ளியம்மை தேவியாரும் காணப்பட்டார்.

தந்தையின் வார்த்தைகளுக்குச் சற்றுநேரக் கழிவின் பின் தனயர் பதில் கூறினார்:

"ஐயா, 'உனக்கு இந்த இராச்சியம் வேண்டாம்!' யாழ்ப்பாணத்தின் மணிமுடி உனக்குத் தேவையில்லை!' என நீங்கள் கட்டளையிட்டிருந்தாற் கூட மகிழ்வோடு உங்கள் கட்டளையை ஏற்றிருப்பேன்! கட்டளையிட வேண்டிய நீங்கள் என்னைக் கொல்வது போல யாசிப்பீர்

தாகக் கூறுகிறீர்களே? தந்தையே, உங்கள் கட்டளை எனக்கு நன்மை பயக்கக் கூடியதாக இருந்தாலும் சரி, தீமையே பயப்பதாயினும் சரி, உங்கள் விருப்பப்படி யாழ்ப்பாணவரசின் மணிமுடி எனக்கு வேண்டாம். நீங்கள் கொடுக்க விரும்புகிறவருக்குக் கொடுங்கள். உண்மையாகவே எனக்கு மண்ணாள் வேண்டும் என்ற ஆசையில்லை. என் சிறிய தந்தை செய்த அதே வைத்திய சேவையை மக்களுக்குச் செய்து வாழவே நான் விரும்புகின்றேன்...”

பரநிருபசிங்கரை ஒருகணப் பொழுது கண்ணிமைக்காது பார்த்த மன்னர், மஞ்சத்திலிருந்து எழுந்தமர்ந்து “பரநிருபா” என மகனை அணைத்துக் கொண்டதோடு, “இவ்வளவு சுலபத்தில் நீ இணங்குவாயென நான் எண்ணவில்லை” என்றார்.

“ஐயா! உங்கள் மகனை அவ்வளவு தவறாக நீங்கள் எண்ணிவிட்டீர்களே! ‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை’ என்ற பொன் மொழியைக் கடைப்பிடிப்பவனாக வாழவே நான் விரும்புகின்றேன்...”

“பரநிருபா! எதற்காகவோ நான் அச்சமடைந்து உனக்கு முடியை இல்லாது செய்தேனென நீ எண்ணலாம்!... என் மூத்தவீரு மக்களையும் கொலை செய்வித்த காரண கர்த்தாவை நான் விரும்பியிருந்தால் என்றோ தூக்கிலே மாட்டியிருப்பேன்!... ‘வன்னியர்களே கொலை செய்வித்தனர்’ என மந்திரக் குழுவினர் அபிப்பிராயப்பட்டபடியினாலும், சிங்கபாகுவைக் கொன்றவன் ‘வன்னியரின் தூண்டுதலால் உணவில் விஷமிட்டேன்’ என ஒப்புக் கொண்டதாலும், மௌனமாகவிருந்தேன்! சிங்கபாகு இறந்தபோது வன்னியர்கள் மேலேயே நான் சந்தேகப்பட்டேன்.....! பின் அச்சந்தேகம் நீங்கி விட்டது! பரநிருபா!..... எல்லாருடைய அபிப்பிராயப்படி வன்னியர்களே குற்றவாளிகளாக விருக்கலாம்! என் முடிவு தவறானதாகவுமிருக்கலாம்!... ஆனால், ஒன்று மட்டுமுண்மை!....”

“என்ன, ஐயா?”

“அடுத்து யாழ்ப்பாணத்தின் முடியை ஏற்பவன் எந்த எதிர்ப்பையும் தாங்கி வெற்றிகொள்ளக்கூடியவனாகவிருக்கவேண்டும்! இராச்சியத்தின் நன்மை ஒன்றிற்காகவே தனது சக்தி யாவற்றையும் செலவிடக்கூடியவனாகவிருக்கவேண்டும்!...”

“அதற்குப் பரநிருபன் ஏற்றவனில்லையா, சுவாமி?...” தன் மகனுக்குப் பட்டம் கிடைக்கவேண்டுமென விருப்பம் மனதிலே இருந்த போதிலும், ‘எங்கே அவன் உயிருக்கு மோசம் வந்துவிடுமோ?’ என்று பயம் மனதிலே இருந்ததால் இவ்வளவு நேரமும் மௌனமாகவிருந்த வள்ளியம்மைதேவியார், ‘பரநிருபனே மன்னனாக வேண்டும்’ என்ற எண்ணம் திடீரென மேலோங்கியதால் பின்னதை மறந்து மேற்கண்டவாறு கேட்டார்.

“பரநிருபன் ஏற்றவனல்லன் என நான் கூறவில்லை. தேவி! யாழ்ப்பாண அரசு அமைதியான பொற்காலத்தை நோக்கிச் செல்லவில்லை; நாளுக்குநாள் ஆபத்தான, பாதையை எதிர்த்தோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது!... அவற்றையெல்லாம் சமாளிக்கக் கூடிய ஆற்றலுடையவன்தான் பரநிருபன் என்றாலும்..., தேவி! உன் மகன் உயிரோடு வாழவேண்டுமென நீ ஆசைப்படுகிறாயா? அவ்வாறு ஆசைப்பட்டால் சிறிது நேரம் பேசாது இரு...”

தேவியார் மௌனமாகிவிட்டார்; மூத்த பட்டத்திளவரசர்கள் கொலை செய்யப்பட்டபோதே வள்ளியம்மை தேவியாருக்கு இனந்தெரியாத பயம் ஏற்படவே செய்தது. ‘தன் மகனுக்கும் மூத்தவர்களின் கதியேதான் வந்துவிடுமோ’ என அச்சத்தோடேயே இருந்தார். அந்த அச்சத்தை மன்னரின் பேச்சுக்கள் மேலும் அதிகரிக்க வைத்ததனால், குறுக்கிடாது மௌனமாகிவிட்டார்.

“பரநிருபா, நீ வீரன். உன் வீரத்தை நான் நன்கு அறிவேன் உன்னிடம் ஒரு குறைபாடுளது. வைத்திய சோதனைகளில் உன் மனதை நீ செலுத்தி விட்டாயானால், ஊண் உறக்கத்தைக் கூட மறந்து விடுவாய். அப்படியே இராச்சியத்தையும் மறந்து விடலாமல்லவா? இந்த ஒரு குறைபாட்டிற்காக உனக்கு இந்த அரசை இல்லாது செய்யவில்லை. வேறு சில காரணங்களுமுள்ள...”

“அவை என்ன, ஐயா?”

“அவற்றை என்னிடம் கேட்காதே. பல காரணங்கள் இருப்பதாலேயே உனக்கு இந்த முடி வேண்டாம் என்கின்றேன். காலம் வரும்போது யாவற்றையும் நீயே உணர்ந்து கொள்வாய். ஒன்றை மட்டும் திடமாக நம்பு பரநிருபா, உனக்கு நான் துரோகம் செய்யவில்லை!

உனக்கு உரிமையான அரசைப் பறிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உனக்கில்லை...”

மன்னரின் வார்த்தைகளால் பரநிருபசிங்கர் நெகிழ்ந்து போனார்.

“இவை என்ன வார்த்தைகள், ஐயா! மகனுக்குத் துரோகம் செய்யும் தந்தையென உங்களை நான் கருதவில்லை. என்மேல் வைத்த அளவற்றபாசத்தினால் எனக்கு அரசு, வேண்டாம்! என்கிறீர்கள். ஆனால், தந்தையே, ‘என் உயிருக்கு ஆபத்து’ என்பதற்காக இந்த அரசை வேண்டாம் என்று கூறவில்லை. அவ்வாறு கூறவும் மாட்டேன்! உங்களது கட்டளையை மீறக்கூடாது என்பதற்காகவும், எனக்கு விருப்பமில்லாதிருப்பதாலுமே இந்த இராச்சியத்தை வேண்டாம் என்கின்றேன்” என்றார்.

விடியற் கோழி கூவியதையோ, விளக்கு மங்கி மங்கி எரிவதையோ கவனிக்காதவர்களாக மன்னரும், தேவியும், பரநிருபசிங்கரும் அமர்ந்திருந்தார்கள்; தூண்மறைவில் நிலை கொள்ளாது தவித்துக் கொண்டிருந்த சங்கிலி குமாரன், தந்தையின் போக்கை எண்ணி மனம் வருந்தினான்; பரநிருபரின் குரல் கணீரென ஒலித்தது!

“இராச்சியத்தை இழந்தமைக்காக நான் மனம் வருந்தவில்லை; மாறாக மகிழ்கிறேன். ஆனால், ஒரு சந்தேகம், ஐயா?”

“என்ன, பரநிருபா?”

“அண்ணன்மாரைக் கொல்வித்தவர்களை அறிந்தும், நீங்களேன் அச்சதிக்குப் பலைத் தூக்கிலே தொங்கவிடாது இருக்கவேண்டும்? பிள்ளைப் பாசமே இல்லையா?”

“பிள்ளைகளின் மேல்வைத்த பாசத்தினால்தான் எதுவுமே செய்ய முடியாது தவிக்கிறேன், பரநிருபா? என்னை வற்புறுத்தாதே! யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றச் சதிகாரர்கள் குழ்ச்சி செய்கிறார்கள்!... அதற்குத்தான் பட்டமேற்பவன் தன் சக்திகளையெல்லாம் இராச்சியத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகச் செலவிடுபவனாகவும், பராக் கிரமசாலியாகவும் இருக்கவேண்டுமென விரும்புகிறேன்...”

“அடுத்து முடி ஏற்பவன் யார், தந்தையே?”

பரநிருபசிங்கனின் இக்கேள்விக்கு, மன்னரின் பதிலை வள்ளியம்மை தேவியார் மட்டும் ஆவலோடு எதிர்பார்க்கவில்லைத் தூண்மறைவிலிருந்த சங்கிலியும் ஆவலோடு எதிர்பார்த்தான். மன்னர் நேரடியாகப் பதிலிறுக்கவில்லை.

“பரநிருபா! வன்னியர்கள் உனக்கு அரச மரியாதையோடு வர வேற்பளித்தபோதிலும், அவர்கள் நாகத்தினும் கொடியவரே! யாழ்ப்பாணத்தை விழுங்கி ஏப்பம் விடக் காத்திருப்பவர்கள்... தென்னிலங்கையில் கோட்டை இராச்சியத்திலே ஆதிக்கம் பெற முயலும் போர்த்துக் கேயப் பறங்கிகளின் கண் யாழ்ப்பாணத்தின் மீது என்று திரும்புமோ, நாமறியோம். உள் நாட்டிலே சதிகாரர்கள் நிறைந்திருக்கிறார்கள்...! இவ்வளவு எதிர்ப்பையும் சமாளிக்கக் கூடியவன் ஒருவன் இருக்கிறான்...! அவனாற்றான் சமாளித்து யாழ்ப்பாண அரசைக் காப்பாற்ற முடியுமென நான் எண்ணுகிறேன்!”

“அவன் யார்?” என ஏழூரதிபன் கேட்டதற்கு மன்னர் கூறிய பதில் வள்ளியம்மை தேவியாரைத் திகைக்க வைத்தது; மறைவில் நின்ற சங்கிலி குமாரன் திரும்பவும் கற்சிலையாகியதோடு, ஆச்சரியத்தால் திக்கு முக்காடிப் போனான்; பரநிருபசிங்கர் மட்டும் எவ்வித சலனமுமடையவில்லை என்பதை அவரது சொற்கள் நிரூபித்தன:

“தம்பி சங்கிலிகுமாரனாகத்தான் இருக்கும் என்பதை நான் எதிர்பார்த்தேன்! உண்மையிலேயே, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பெருமையை மங்கிவிடாது காக்கக்கூடியவன், சங்கிலிதான், ஐயா! தம்பியின் பராக்கிரமத்தை சமீபமே நன்கறியும்?...ஆனால்...”

“ஆனால், என்ன, பரநிருபா?”

“அவனது உயிருக்கு மட்டும் சதிகாரரால் - அண்ணன்மாரைக் கொன்றவர்களால்-ஆபத்தில்கையென எப்படி நம்பமுடியும்...?”

“பரநிருபா! அவன்தான் சிறந்த வீரன் எனச் சற்றுமுன் கூறினாயா?”

“என் அண்ணன்மார்களும் வீரர்கள் தாம் ஐயா...”

“உண்மை, பரநிருபா! உன் அண்ணமாரிலும் பார்க்கச் சிறந்த வீரன் சங்கிலி என்பதை ஒப்புக் கொள்வாய்?..... அவன் உயிருக்கு எவ்வித ஊறும் வராதெனத் திடமாக நான் கூறுவேன்!... அவனுக்குப் பக்க பலமாக நீ வேறிருக்கிராய்.....”

“ஐயா!... நானிருந்து கூட என் அண்ணன்மாரினுயிரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை...! இனித் தம்பிக்குவரும் ஆபத்தைக்காப்பாற்றவா போகிறேன். நேரமாகி விட்டது, தந்தையே! சிறிது படுத்து ஓய்வெடுங்கள்! மிகுதியை நாளை பேசுவோம்...”

“பரநிருபா! நாளை இருக்கிறேனோ, தெரியாது! இன்றே பேசி முடித்து விடுவோம்! சங்கிலிகுமாரன் வீரனாகிலும், இளம்கன்று. அவனுக்குப் புத்திமதி கூறித் தக்க வழியில் நடத்துவது உன் கடமை”

“அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள், ஐயா!... நாளையே மந்திரிச் சுற்றத்தாருக்கு அறிவித்து, முடிசூட்டு விழாவிற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்யட்டுமா?.....”

“அவசரப்படாதே, பரநிருபா! சங்கிலிகுமாரனிடம் அவனது சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டாமா?...”

“அவனைச் சம்மதிக்க வைப்பது என் பொறுப்பு, நீங்கள் ஒன்றிற்கும் கவலைப்படாதீர்கள்!”

தூண் மறைவிலிருந்து இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் ஏனோ விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்; விம்மல் ஒலி வெளியிற் கேட்காது இருக்க முயன்று வெற்றியடைந்த போதிலும், கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

இதுவரை பேசாதிருந்த வள்ளியம்மை தேவியாரினது குரல் இப்போது ஒலித்தது.

“சுவாமி! சங்கிலி மன்னனாவதைப் பற்றி எனக்கொரு ஆட்சேபமில்லை... ஆனால்.....”

“ஆனால்... ஆனால்...! என்ன, அம்மா?”

“நாட்டு மக்கள் சங்கிலி மன்னனாவதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமே?”

“குடிமக்கள் ஒப்புக் கொள்வார்கள், தேவி! நாட்டினது இன்றைய சூழ்நிலையை விரிவாக எடுத்துக்கூறினால், குடிமக்கள் நிச்சயம் ஒப்புக் கொள்வார்கள்...? சங்கிலிகுமாரனை அவர்கள் விரும்பாததற்கும் காரணமில்லையா?”

“காரணமுண்டு, சுவாமி?”

“என்ன காரணத்தைக் கண்டுவிட்டாய்?” எனக் கேட்ட மன்னரது குரலில் இருந்தது ஆத்திரமாக ஆவலாக எனப் பரநிருபசிங்கரால் முடிவு செய்ய முடியவில்லை.

“இதைக் கூறுவதற்காக மன்னியுங்கள்! ஒரு ‘வைப்பாட்டியின் மகன்’ மன்னனாக ஏற்கக் குடி மக்கள் விரும்புவார்களா?”

எதையவன் பிறர் வாயிலிருந்து கேட்கப் பிரியப்பட மாட்டானோ, எதை அவன் தன் பலவீனம் என எண்ணியிருந்தானோ, அந்தப் பலவீன நரம்பை வள்ளியம்மை தேவியாரின் சொற்கள் கண்டியிழுக்கவே, வெறி கொண்டவனைப் போலான சங்கிலிகுமாரனது உடல் பயங்கரமாக நடுங்கியது.

பரவையின் குறும்பு

8

கூடலைக் கதிரவனின் ஒளிக் கிரணங்கள், யமுனை ஏரியையும், அரசு கேசரி மண்டபத்தையும் ஒளிமயமாக்கியதோடு, மண்டபத் தூணெனில் சாய்ந்து துயின்று கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரனையும் விழிப்படைய வைத்ததால், திடுக்கிட்டுக்கண்விழித்தவன் சிறிதுநேரம் யமுனை ஏரியின் நிர்மலமான நீரைக் கண்ணிமைக்காது பார்த்தபடி இருந்தான். அவன் மனைதக் கடந்த இரவுச் சம்பவங்கள் அவ்வளவு தூரம் பாதித்ததோடு, மாறா மனச் சமையையும் ஏற்றி இருந்தன.

நெடுமூச்சொன்று வேகமாக எழுந்து தேய்ந்தது.

தன் ஈரலொன்றால் மண்டப நிலத்தில் உணர்வில்லாது ஏதோ கிறிக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவன் உதடுகள், ‘என்ன இருந்தாலும் நான் சேவலம் ஒரு வைப்பாட்டியின் மகன்தானே’ எனத் துடித்துக்கொண்டிருந்தன.

ஆண் சிங்கமெனப் பீடுநடை போட்டவன் ஒரு சொல்லால் தலை குனிந்து நின்றான்.

பரராசேசுர மன்னருக்கு மூன்று மனைவிகள் இருந்தனர். இறந்து போவவருட, பட்டத்துராணியுமான இராஜலக்குமி தேவியார் மூத்த பத்தினி; வள்ளியம்மை தேவியார் மன்னரால் முறைப்படி தாலி கட்டப் பெற்றவர். சங்கிலிகுமாரனின் தாய் மங்கத்தம்மாள் மன்னரின் காதலுக்குப் பாத்திரமானவளாக இருந்த போதும் முறைப்படி மனை வியாக்கப்படாதவள். இராஜலக்குமி தேவியார் கண்களுக்கு மங்கத்தம்மாள் என்றும் இளப்பமானவளாகவே தோன்றினாள். வள்ளியம்மை தேவியார் மங்கத்தம்மாள் மேல் பரிவுடையவர்; சங்கிலி மேலும் பரவை மேலுமுள்ள பாசத்தினால் அவர்கள் தாய்மேலும் வள்ளியம்மை தேவியாருக்கு அன்பிருந்தது.

“அம்மா, வைப்பாட்டியின் மகன் என்ற இழி பெயரை, மாறாத வசையை எனக்கு ஏற்படுத்திவிட்டாயே? உங்களது காதல் வாழ்

விற்காக எங்களது வரலாற்றைக் கறைப்படுத்த வேண்டுமா?” எனச் சங்கிலிகுமாரனின் உள்ளம் ஒலமிட்டதோடு, சென்ற இரவு தான் அடைந்த உணர்ச்சிகளைத் திரும்பவும் மனக் கண்ணில் காணவிட்டு விட்டுச் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஒரு வைப்பாட்டி மகன் மன்னனாக ஏற்க மக்கள் விரும்புவார்களா?” என வள்ளியம்மை தேவியார் கேட்டபோது, தூண் மறைவில் நின்று கொண்டிருந்த சங்கிலிகுமாரன் வெறி கொண்டவன் போலானான்.

‘வைப்பாட்டி மகன் எனக் கூறிய பெரியன்னையின் வாயைக் கிறிக்குழிக்க வேண்டும்’ என்ற எண்ணக் கூடாத எண்ணமும் எழுந்ததால் தன் உடை வாளின் மீது அவனை அறியாமலேயே அவன் கை விழுந்தது.

வெறி கொண்ட வேங்கையென நின்ற சங்கிலி குமாரனை மன்னரது வார்த்தைகள் சாந்தப்படுத்தியதோடு, அவன் எவ்வளவு தவறான செயலைச் செய்ய எண்ணியதையும் எடுத்துக் காட்டின.

‘உன்னில் பிழையில்லை, தாயே! என்னைப் பெற்றவன் விட்ட பிழை’ என நினைக்கவும் வைத்தன.

“தேவி என்ன வார்த்தைகளைப் பேசுகிறாய்? சங்கிலிகுமாரன் என் மகன். உன் கரங்களில் வளர்ந்தவன் என்பதைக்கூடவா மறந்து விட்டாய்?”

“பெற்ற மகன் மேல் வைத்த அன்பிலும் பெருத மகனான சங்கிலிமேல் நான் வைத்த அன்பு கூடியது என்பதை நீங்கள் நன்கறி வீர்கள், சுவாமி! சங்கிலி மன்னனாவதை என்னை விட அதிகம் விரும்புபவர்கள் இருக்க மாட்டார்கள். ஒருவேளை குடிமக்கள் ஏதாவது கூறுவார்களோ என எண்ணியதாலேயே அவ்வாறு கூறினேன் தவிர சங்கிலியை இழித்துரைக்கும் எண்ணத்துடனல்ல!”

தேவியாரின் சொற்கள் சங்கிலி குமாரனது மனதிற்கு ஆறுதலளித்தன; அவனையறியாமல் விழிகளும் கலங்கின.

சேவல்கள் கதிரவனை எழுப்பக் குரல் கொடுத்தன. காண்டாமணி ஒன்றின் நாதம் காற்றோடு செறிந்து வந்தது.

சங்கிலிகுமாரன் இம்மண்டபத்தை விட்டு மெதுவாக வெளியேறினான்.

அரசுகேசரி மண்டபத்தை விட்டு மெதுவாக எழுந்திருந்த சங்கிலிகுமாரன், யமுனை ஏரியில் இறங்கி, சிறிது வீங்கியிருந்த தன் முகத்தைக் குளிர்ந்த நீரினால் கழுவிக்கொண்டு, தன்மாளிகை நோக்கிச் சென்றான்.

எழிலார்ந்த மாளிகை அது. வெண்கதையின் பால் வெண்மை மங்காதிருந்ததால் காலக்கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்கள் படிந்து மனங்கவரும் சோபையுடன் விளங்கியது.

மாளிகையுள் கால்களைப் பதித்தபோது சென்ற இரவு நிகழ்ச்சிகள் மீளவும் நினைவில் தோன்றின. வள்ளியம்மை தேவியாரின் வார்த்தைகள் நாராசமாகக் காதுகளுள் இறங்கின.

சங்கிலிகுமாரன் தாயை நாடி உள்ளே சென்றான். அன்னை காலைப் பூசைக்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்தபடி இருந்தாள்.

“அம்மா...” என அழைத்த இளவரசனின் குரலில் பல்வேறு உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்பு உறைந்து கிடந்தது.

மகனின் குரல் கேட்டுத் தலைநிமிர்ந்தாள், மங்கத்தம்மாள். அடக்கமும், அமைதியும் கலந்துறவாடும் முகப்பொழிவு. கருணை சுடர்விடும் விழிகள்.

“குமாரா! என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறாய்! முகம் வேறு வீங்கி இருக்கிறதே? இரவு நித்திரை கொள்ளவில்லையா?” எனக் கேட்ட படி எழுந்து வந்தாள்.

“அண்ணா இப்போதுதான் வந்தாயா?” என்ற இனிய குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான், சங்கிலி. அவன் தங்கை பரவை அவனை நோக்கிச் சிறு துள்ளலோடு வந்தாள். பளிங்கென முகங்கழுவித் திலக மிட்டிருந்தாள்; காலையில் நீராடியதால் உலர்வதற்காக விரித்து விட்டிருந்த குழற்கற்றையின் கருநிறப் பகைப் புலத்தில், செந்தாமரை போல அவள் புகவிலாசம் மலர்ந்து கிடந்தது. ‘என் தங்கை எவ்வளவு அழகாக வளர்ந்து விட்டாள்’ என ஒரு கணம் எண்ணிக் கொண்டான், சங்கிலிகுமாரன்.

“அண்ணா, என்ன ஒருமாதிரி இருக்கிறாய்? இரவு எங்கே போனாய்? இரவு முழுவதும் அம்மா தூங்கவே இல்லை... ஒரே பயம்.....”

“தூங்கவா...?”

“இல்லை... உனக்கு யாராவது ஏதாவது... ஆனால், நீ தக்க பாதுகாப்பான இடத்தில் இருந்ததை அம்மா அறியமாட்டார். ஏன் அண்ணா?.....”

பரவையின் வார்த்தைகளில் மெல்லிய இழையாகக் கேலி இருந்ததை அவன் உணரத் தவறவில்லை.

“பரவை, பேசாது சும்மா இரு! பிறகு எல்லாம் பேசலாம்..... போய்க் காலே ஆகாரத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யும்படி கூறு...”

“பாவம், அண்ணா, நல்லா களைத்துத்தான் வந்திருக்கிறாய்?” என்ற படி அவள் மானென விரைந்தாள்.

அவ்வேளையிலும் அவனுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“குளித்துவிட்டு வா, குமாரா?” என்ற தாயின் கட்டளையை ஏற்றுத் திரும்பியவன் சிறிது திகைத்து விட்டான்.

எதிர்பாராத சந்திப்பு.

வாசலில் நிலையைப் பற்றியபடி பரராசசேகரர் நிற்க, அவரது ஒரு கையைப் பற்றியபடி பரவை நின்றிருந்தாள். பரவையின் இதழ்க் கோடியில் புன்னகை அரும்பி இருந்தது.

“அம்மா, ஐயா வந்திருக்கிறார்” எனவும் கூவினாள்.

மங்கத்தம்மாள் மன்னரை வரவேற்க அடக்கமாக எழுந்து நின்றாள். “வாருங்கள்.....”

பரவையின் தோளைப்பற்றி அன்போடு அணைத்தபடி உள்ளே நுழைந்த பரராசசேகரர் சங்கிலிகுமாரனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். புதியதொரு உணர்வோடு பார்க்கின்ற பார்வையைச் சந்திக்கின்ற சக்தியை இளவரசனின் விழிகள் பெற்றிருக்கவில்லை.

“குமாரா!” என விளித்த மன்னர், “உன்னுடன் முக்கிய விடயம் ஒன்றைப் பற்றிப் பேச வேண்டும். போய்க் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு வா.....”

உணர்வுகளை வெளிக்காட்டாது வெளியேறிய சங்கிலிகுமாரன், திரும்பவும் திகைத்து நின்றான்.

எதிர் பரநிருபசிங்கர் வந்து கொண்டிருந்தார்.

காண்பது கனவோ?

யாழ்ப்பாண அரசின் மணி முடியைத் தாங்கும்படி சங்கிலி குமாரனை வேண்டப் போகின்றார்கள். இந்த இராச்சியத்தை அமைத்து, முடிசூடி அரசாண்ட முன்னோன் சிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி இருந்து செங்கோலோச்சிய சிம்மாசனமிது. இலங்கை மன்னன் புவனேகபாகு வைப் புறமுதுகிடச் செய்து புத்தரது புனித தந்தத்தை அவனிடமிருந்து கவர்ந்ததோடு, திறை அரசனாக்கித் திறை பெற்ற பெருமன்னன் ஐயவீரசிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தி அரசாண்ட பூமி இது. தென் பகுதி மன்னன் ஆறும் பராக்கிரமபாகுவின் மேல் கடலிலும் தரையிலும் தண்டெடுத்து, சேனாதிபதி அழகேஸ்வரனோடு போராடித் தனது வீரத்தை நிலைநாட்டிய ஆரியச் சக்கரவர்த்தி திறலோடாண்ட யாழ்ப்பாணத்து அரியாசனத்தில், சிங்கள மன்னர்களது ஆதிக்கத்தினின்றும் யாழ்ப்பாணத் தமிழரசை மீட்டு, நாட்டின் நன்மைக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து அரசோச்சிய கனகசூரியசிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியின் எழிற் சிம்மாசனத்தில் சங்கிலிகுமாரனை அமரும்படி கேட்கப் போகின்றார்கள். சிறு வயதிலேயே தந்தை கனகசூரியசிங்கையாரியச் சக்கரவர்த்தியோடு போர்க்களத்தில் புகுந்து தனது வீரத்

தை நிலைநாட்டிய மன்னர் பரராசசேகரர் அமர்ந்த சிம்மாசனத்தைச் சங்கிலிகுமாரனுக்கு வழங்கப் போகின்றார்கள்.

‘உணர்ச்சிக்கு முதலிடம் அளித்து வாழும் என்னை, மன்னென்ற பெயர்கூட்டி, யாழ்ப்பாணவரசின் பெரும் பாரத்தை என் தலையிற் கட்டமுயல்கின்றார்களே? இதை நான் ஏற்பதா, ஏற்காது விடுவதா? என்ற சிந்தனையோடு வெளியே வந்த சங்கிலிகுமாரன் தன்னெதிரே ஏழுரதிபர் பரநிருபசிங்கர் வருவதைக்கண்டு சிறிது திகைத்து நின்றான்.

இவ்வளவு விரைவில், அதுவுமிந்த அதிகாலையேனையில் தன்னைத் தேடித் தந்தையும் தமையனும் வருவார்களெனச் சங்கிலி எண்ணி யிராதபடியினால், தந்தையை முதலிற் கண்டபோது திகைத்தவன், தமையனை அடுத்துக் கண்டபோது முற்றாகத் திகைப்படைந்து விட்ட தால், “தம்பி, சுகமேயுள்ளாயா?” என்று பரநிருபர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் கூறுது மரமென நின்றான்.

“என்ன திகைத்து விட்டாய், தம்பி! சுகமாகவிருக்கின்றாயா?”, எனப் பரநிருபசிங்கர் மறுபடியும் கேட்ட பின்பே சங்கிலி பதிலிறுக்க வாய்திறந்தான்.

“உண்மையில் திகைத்தே விட்டேன், அண்ணா! ஐயாவையும் உங்களையும் இவ்வதிகாலையில் நான் முற்றாக எதிர்பார்க்கவில்லை; முக்கிய காரணமில்லாது நீங்கள் வரமாட்டீர்களே? அம்மாவிடம் வந்தீர்களா?” எதற்காக வந்திருக்கிறார்களென்ற காரணம் தெரிந்தும், அதைத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளுதல் தவறாகும் என்றவெண்ணத்தினால், சங்கிலிகுமாரன் மேற்கண்டவாறு கேட்டான்.

“உங்கள் எல்லாரிடமுமே வந்தோம்.....முக்கியமாக உன்னிடம், தம்பி!”

“நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் நீங்களிருவரும் திட்டம்போட்டு பேசிப்பறைந்து வந்ததாகவல்லவா தெரிகிறது?...”

“ஆம், தம்பி! திட்டம்போட்டே வந்தோம்! யாழ்ப்பாணத்தின் எதிர்காலத்தை நிர்ணயிப்பதற்காக இங்கு வந்தோம்...!”

“என்ன, அண்ணா! நம் நாட்டின் எதிர்காலமா?”

“அதெல்லாம் சரி...! அதைப்பற்றி ஐயா உனக்குக் கூறுவார்! சென்ற இரவு உன்னை நான் காணவில்லையே? தங்கை கூட வந்திருந்தாள்... எங்கே போயிருந்தாய், தம்பி?”

தமையனின் இக்கேள்வியால் திக்குமக்காடிப் போனான், சங்கிலிகுமாரன். பரவை அண்ணரிடம், அவன் மருத்து மாமலாவைத்திற்குச் சென்றிருந்ததை சென்றவிரவு கூறியதாகக் கனகராயன் கூறியிருந்தான். அதனை எண்ணிக் கொண்டதால் என்ன கூறுவது என்று தயங்கி நின்றபோது, அறைக்கு வெளியே பேச்சுக்குரல் கேட்டு எழுந்து வந்த பரவை, மூத்தவர் கேள்விக்கு இனையவர் பதில் கூறுது நிற்பதைக் கண்டு தனக்குள் நகைத்துக் கொண்டாள்.

செல்லப் பெண் பரவை தங்கையின் குரல் கேட்டுத் திரும்பிய பரநிருபசிங்கர், “நீ போய் வா, தம்பி! உனக்காக ஆலோசனை மண்டபத்தில் இருக்கின்றோம்” என்று கூறிவிட்டு “வாம்மா, பரவை” என்ற படி உள்ளே நுழைந்தார்.

(வளரும்)

இதோ

அட்சர, கேத்திர கணிதம்
கற்பதற்கு

படிமுறை } அட்சர கணிதம்
                  } கேத்திர கணிதம்

வெளிவந்துள்ளன.

6, 7, 8 ஆம் வகுப்புகளுக்கு
தனித்தனி நூல்கள்

விபரங்களுக்கு :

ஆசிரவாதம் அச்சகம் சக புத்தகசாலை

32, கண்டி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

(தொலை பேசி: 274)